

Souterrain 12'97

Adventní přemýšlení

”Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, jsou lidé pouhá tráva. Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále na věky” (Iz.40,6b-8).

Hlas volajícího, jenž vyzývá k přípravě cest Páně, si máme pustit k srdci zvláště v době adventní. Kromě jiného nám připomíná, že my lidé jsme nejen pomijíví, ale také nestálí.

Na sto procent se vlastně nedá věřit nikomu, ani sobě. Jistě, jsou kolem nás i lidé slušní, kteří drží dané slovo a my sami sotva máme v programu někoho zklamat a ošidit. Jenže lidé jsou jako polní květ. Třeba se chvíli krásně vzpínají vzhůru, ušlechtilost v nich rozkvétá, jejich předsevzetí jsou jako omamná vůně. Jenže na věčné časy a nikdy jinak netrvá nikdy nic. Cosi se objeví ve vzduchu, přijde vítr, možná nějaký opožděný stříbrný vítr, a všechno se láme a hroutí.

”Bude-li každý z nás z křemene, je celý národ z kvádrů”, správně básník vyvozuje. Jenže my z křemene nejsme a nebudeme. A nejsme na tom v tomto ohledu líp a snad ani o mnoho hůř než jiné národy, neboť všichni jsme lidé. Dovedeme vzplanout nadšením, jsme ochotni utahovat opasky a mít všechny rádi. Ale ten plamen nadšení uhasne, jak na nás zavane třeba větrík závisti. Anebo poctivého a skromného člověka, který se dostal k otěží moci, ofoukne opojný pocit důležitosti a slávy. Zanedlouho je k nerozeznání od ostatních intrikánů a namyšlenců: ideály mládí, čistého a upřímného, v něm zvadly. Tak to chodí a není divu: jsou lidé jako ta tráva.

Slovo Hospodinovo však je stále na věky. Bylo by tedy škoda pořád se jen zaobírat lidskou nespolehlivostí, když je tu téma mnohem povzbudivější, totiž Boží věrnost. K ní se můžeme upnout, k ní vzhlízet a z ní také čerpat, abychom se sami stali stálejšími a solidnějšími. Vždyť advent nám připomíná, že věrný Bůh si nechce své kvality vyhradit pro sebe, nýbrž že přichází, aby jimi poznamenal lidský svět. Ovšem blahodárné účinky pevného a upevňujícího Slova Hospodinova zakouší jenom ten, kdo si tímto slovem nechá do svých věcí mluvit. Kdo přímo stojí o to, aby se slovo Hospodinovo vyjadřovalo třeba i zamítavě k jeho vlastním nápadům, kdo je ochoten Slovu nejen naslouchat, nýbrž je i poslouchat.

Nechceme-li, aby námi jakýkoli vítr mával jako tou příslovečnou třtinou, vystavme svá srdce působení Slova, které je stále na věky a volejme spolu s Komenským: ”Vladaři můj výborný, braň a posilň mne sám, by libý neb odporný vítr sem ani tam mnou nemoh’ viklati, nýbrž ať v každé době důvěřuji se Tobě, rač mi spomáhati.”

Miloš Rejchrt

Předvánoční kázání

Robertsona Daviese

Robertson Davies je kanadský autor, který bývá označován za největšího jungiána po C. G. Jungovi, z jehož díla bylo do češtiny zatím přeloženo jen málo. V závěru jeho knihy "The Salterton Trilogy" se s myšlenkami hrdinky prolínají úryvky předvánočního kázání, jež mne upoutaly a jež jsem proto sloučil, neuměle si přeložil a zde stručně, ale co nejvěrněji převyprávím.

Jelikož se blížíme posvátnému období vánoc, je vhodné věnovat pozornost způsobu, jakým vnímali narození našeho Pána ti, kdo se o něm dověděli jako první.

První byli pastýři. Mnoho bylo řečeno o nádheře jejich vidění, jak je líčí Lukášovo evangelium. Ale málo se hovoří o tom, že bylo zapotřebí anděla a množství nebeských zástupů, aby si ti dobří lidé vůbec povšimli, že se děje něco mimořádného.

Nemohlo je oslovit nic menšího než křeč přírody (mohu-li to tak se vši úctou říci) a Písmo nám říká, že "chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli". I dnes jsou mnozí jako tehdy, kdo chápou jen to a poučí se jen z toho, co mohou slyšet na vlastní uši a vidět na vlastní oči. Okruh toho, co mohou slyšet a vidět však není velký. Ostatně zázraky, narušení zaběhaného přírodního pořádku, jsou dnes stejně řídké jako před dvěma tisíci lety.

Druzí byli mudrci. Jestliže bylo třeba zjevení, aby se pastýři probrali z netečnosti, mudrci nepotřebovali víc než malou narážku, objevení nové hvězdy v množství hvězd na nebi. V umění, zejména v umění vánočních pohlednic, je tato hvězda obvykle představována jako monstrózní iluminace, kterou může uvidět i slepý krtek. Je tomu tak proto, aby "pastýři" mezi námi se mohli seznámit bez bolestného pocitu vlastní nedostatečnosti tváří v tvář legendě o králích. Neboť je to legenda: Písmo nám o těchto mužích říká jen málo, ale legenda doplňuje, že byli tři a dala jim melodická jména. Legenda je nazývá králi a oni byli skutečně králi v oblasti chápání toho, co vnímali, neboť byli schopni přečíst velké poselství z malého znamení. Je škoda, že zapomínáme velké legendy, neboť ony jsou v hádankách hovořící hlasy, jimiž se velké pravdy pohřbené v nitru člověka nabízejí světu. Kašpar, Melichar a Baltazar představují model těch – již jsou vzácní, ale v každé době mocní – kdo se studiem a oddaností vědě připravili poznat velká mystéria, jakmile dozraje čas, aby byla lidmi pochopena.

Třetí osoba, jež svým vlastním způsobem vnímala příchod našeho Pána, byla nadána zvláštním pochopením a představuje v jednom z nejdojemnějších příběhů z Kristova dětství jiný druh chápání a to ten nejvzácnější. Je to stařec Simeon, který našeho Pána poznal intuitivně (jak bychom dnes řekli), když byl osmý den donesen do chrámu, aby byl obřezán. Ani naléhavý pokyn družiny andělů, ani těžce získaná znalost učenců, ale připravenost toho, kdo je otevřen působení Ducha svatého, to byla milost, jež učinila Simeona zvláště požehnaným. Vidíme jej stále jako jednu z těch vzácných bytostí, na něž je více působeno, než působí samy, jež jsou více unášeny životem, než samy žijí, navenek pasivní, ale dovnitř ozářeny aktivní milostí, jejichž prostřednictvím bylo světu laskavě dáno to, co je nejvznešenější a nejhodnotnější... Důvěřující, trpělivý Simeon byl první, kdo poznal sám od sebe svatou tvář boží.

Přeložil Drago Fišer

Mezi proudy

Pravidelný Sjezd nejen evangelické mládeže, který naše církev každoročně pořádá, se letos konal v Prostějově (3. – 5. 10.) Požádali jsme dva Daniely, zástupce mladého pokolení, aby nám své dojmy zprostředkovali

Daniel Gawlik

Pojďte se s námi podívat, jaký byl ten letošní Sjezd nejen evangelické (nejen) mládeže. Celý sjezd by se vlastně měl jmenovat sjíždění mládeže, protože k **setkávání** dochází od okamžiku odjezdu z Prahy. Již ve vlaku začínáte poznávat známé tváře. Prozatím jsou sice "jen" z Prahy a oblastí západnějších, ale tento nepoměr se s každým dalším projetým železničním uzlem zeslabuje, neboť nás přibývá a přibývá a přibývá. Spolucestující se musí uskovňovat, ale nevraživost (**světe, div se!**) nenarůstá. A páni od železnice mají aspoň občas vytížené vlaky. Celou náladu trochu zmrazuje pohled na zbytky škod po povodních v okolí tratě.

Za určitých okolností dochází k drobnému zpoždění a my trneme, abychom neprošvihli koncert našich **Beranů**. Proto asi křesťanský štrůdl lidí z nádraží uhání k místnímu kulturnímu domu rychlostí ne zcela nepodobnou rychlíku, ze kterého před chvílí vystoupil.

Pak už "to" propuká v plné síle. Proudý mladých nejen evangelíků se budou valit městem podle toho, kde co bude končit nebo začínat. Zaplaví místní kino a to dvakrát, kde je pro ně přichystán film Marián, v tu dobu "prudec" aktuální, o životě jednoho romského chovance z dětského domova. Kromě filmu je zde také beseda se scénáristou. Vyslechnou různé přednášky na témata biblická (Aktuálnost bible dnes, Manipulace biblickou zvěstí (*tedy ne jak manipulovat, ale jak se jí bránit*) a také něco o vztahu Starého a Nového zákona) a společenská (výše zmíněný film, přednáška E. Koháka o Prouděch v politice nebo beseda Anglicky o Americe), zaspoutují si nebo se "utkají" v oblasti kulturní (Biblická animace a výstavka výtvarných prací). Samozřejmě se ještě zcela dobrovolně nezapomenou stavit na obědech a večeřích.

Další již zcela samozřejmou součástí Sjezdu byla panelová diskuse na téma Proudý v ČCE. Zúčastnili se jí mimo jiných bratr synodní senior Pavel Smetana, Mojmír Blažek, Jan Šimsa, Jan Horálek, Lydie Mamulová a další. Sešli se zde "fandové" různých důrazů zbožnosti. Někdo fandí pietismu, někdo charismatikům a někdo sám sebe charakterizoval jako zastánce sociálního pojetí evangelia. Skvělé ale bylo, že přestože diskutující zastávali různé názory, tak se respektovali a bylo znát, že v Kristu tvoříme jedno tělo, které má mnoho údů. Dokladem vzájemné úcty a **přátelství** bylo, že se vůbec **nepohádali**, jak to často vidíme mimo společenství církve.

Tento nabitý program mne trochu unavil, takže se mi málem podařilo usnout na varhanním koncertě, kdyby kompresory, které vhánějí vzduch do varhan nebyly tak hlučné... (no, opravdu trochu přeháním, ale v nejtěšších pasážích byly opravdu slyšet).

Pro mne osobně byl vrcholem koncert švédského gospelového souboru, jehož moderní hudba rozpumpovala sál, že i jindy "konzervativní" mládežové se rozvlhli v rytmu moderních amerických spirituálů. Věřím, že se nás tam Bůh určitým způsobem dotýkal a že tyto duchovní písně pronikly i k jeho sluchu.

No a pak už "jen" se vyspat, zajít na závěrečné nedělní bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně a s balíčkem na cestu na vlak a zase stejné události, jenže v opačném pořadí a smyslu. Místo shledání loučení a místo naplňování vlaků jejich postupné vyprazdňování. Jen ty povodní stržené břehy byly stále na svých místech...

Daniel Rejchrt

Nebudu zevrubně popisovat, jaké to setkání asi bylo, protože představu o tom, jaké to je, když se na jednom (malém) místě sejde větší množství mladých evangelíků, zřejmě máte. Nabídnou vám spíše záznam jednoho z mnoha možných způsobů, jak se zúčastnit. V pátek čekalo všechny, co přijeli, milé uvítání, nejnáročnější bylo jednoznačně pro ty, co se podíleli na organizaci, třebaže únava na mnohých z nich vidět nebyla, nebo až tak v neděli odpoledne.

Úvodní biblické zamyšlení obstarala Marta Jirků, studentka EThF a poté Zvonek Šorm uvedl na pódium Berany. Během jejich vystoupení bylo proneseno mnoho veselých řečí, z nichž jedna donutila k polemice i dobře se bavícího prof. Erazima Koháka, a také několik připomenutí událostí dávno zapadlých na odlehlá místa paměti. Že to bylo dobré vystoupení netřeba dodávat.

Druhý den ti co vstali včas a stihli snídani i ranní pobožnost (a ti co ne, také), měli před sebou širokou škálu možností v rámci programu i mimo něj. Do základů světových náboženství kupříkladu velice srozumitelným jazykem uváděl religionista Dalibor Antalík, působící jinak na FF UK. Výrazným zážitkem bylo setkání se scénáristou filmu Marián Janem Šiklem, rozhovor s ním těsně po shlédnutí tohoto působivého filmu neodkazoval k žádným sociálním schématům, námět snímku byl autobiografický a ač zpracování některá místa přeznačilo, ukázal se divákům příklad konkrétního života v komplikované situaci, kterou lze prožít a zachytit, ač se jeví bezvýchoďná. Odpoledne proběhla mimo jiné též diskuse spjatá s mottem setkání o "proudech" v ČCE, za zmínku stojí především, nikoli ovšem pouze, odvážné vystoupení Jana Šimsy a z praxe vzešlá slova Lydie Mamulové. Poté bylo k vidění skutečně vtípné divadelní představení takové volně sdružené "company", jež v závěru docela vyděsilo připravující se švédský "ten-singový" soubor svou variací na evangelickou popmusic. Naplněný den pak uzavřel svým zamyšlením nad biblickým textem student EThF Jaroslav Coufal.

V neděli proběhlo shromáždění, jež sloužila a kázání na text Mt 7. 7 – 12 držela Irena Škeříková. Účast byla hojná do té míry, že kruh při vysluhování Večeře Páně spojil velký sál třikrát. K tomuto líčení si připojte ještě spoustu mladých milých lidí a velké množství dobrého jídla, výstavy různých prací a mnoho dalších paralelně proběhnuvších akcí, jež nebylo možno obsáhnout a získáte rámcovou představu o tom, co "sjezd" je. Jestli nyní nějakou máte a nechcete zůstat pouze u ní, popřemýšlejte o tom, co budete mít v plánu příští rok na sklonku podzimu.

Daniel Rejchrt

Apokryfy o apoštolech

Šimon Petr

Šimon rozhodně neměl klidnou povahu. Dovedl se pro něco nadchnout, ale stejně rychle o to ztratil zájem. Dovedl pronášet unáhlené sliby a vzápětí na ně zapomenout. Uměl vybuchnout a rozhořčit se, hned nato však už svého vzplanutí litovat. Lidé o něm říkali, že je prudás a že není snadné s ním vyjít. A bylo to pravda. Vinou svého založení se dostával dosti často do konfliktu s druhými. Jediný, s kým se téměř ideálně snášel, byl Šimonův bratr Ondřej. Už v dětství, které proživali ve venkovské Betsaidě, táhli vždycky za jeden provaz. A když dospěli, postavili se společný dům v nedalekém městečku Kafarnaum u Genezaretského jezera. Také na rybolov vyjížděli celá léta na jedné lodi. Ondřej byl klidný a rozvážený a dobře se s Šimonem doplňovali. Také manželky obou bratří si rozuměly, a tak život v kafarnaumském domě probíhal bez větších konfliktů.

To se ale změnilo, když Šimon k sobě vzal manželčinu ovdovělou matku. Není tchyně jako tchyně. Ale Šimonova tchyně nepatřila zrovna k těm nejdokonalejším. Nebyla to žena, která by se podle tehdejších zvyklostí pokorně skláněla před rozhodnutím mužů. Bylo jí všude plno a její hlas bylo slyšet po celém domě. Ke všemu se musela vždy vyjádřit a všechno zkritizovat. A jak ráda komandovala – nejen dcery a vnuky, ale občas i Šimona. Tu však přišla kosa na kámen. Slovo dalo slovo a oheň byl na střeše. Šimon se rozpálil, rozkřikl se na stařenu a pověděl jí spoustu nepěkných věcí. A tchyně se stáhla uraženě do kouta a polohlasně žehrala na to, jak mladí nevědí, co je úcta ke stáří, a že by jí bylo kdekoli lépe než v tomhle domě.

Stalo se však, že Šimonova tchyně onemocněla. Vypadalo to nejprve jako neškodná bolest hlavy, na kterou postačí obklad a bylinkové thé. Časem však stařenu roztrásla zimnice, která nechtěla ustoupit a brzy ji úplně vyčerpala. Ta tam byla tchynina výřečnost. Ubohá žena se choulila pod peřinkou a svého okolí si přestala všimat. Ani přivolaný mastičkář jí nedovedl pomoci, ale kroutil jen bezmocně hlavou a nakonec odešel.

Když už všechno vypadalo beznadějně, obrátila se manželka na Šimona: "Neměl by ses obrátit o pomoc na Mistra z Nazareta, když tě povolal mezi své žáky?" Zřejmě si tě oblíbil, když ti dal dokonce to krásné nové jméno Petr. "Šimon se poškrábal ve vlasech a řekl nepřístupně: " Má snad Mistr plýtvat božskou mocí na takovou starou bábu?" Pak se však zastyděl: "Tak dobrá, zkusím ho k nám pozvat." A také Ježíše skutečně pozval. A vida, jak se dočítáme v bibli, Ježíš tchyni uzdravil v jediném okamžiku, takže se mohla hned připojit k ostatním ženám, které Mistra a jeho druhy obsluhovaly.

Tahle pozoruhodná událost významně zasáhla do vztahu mezi Šimonem a tchyní. Ne, že by se oba úplně změnili. Šimon zůstal unáhlený jako dříve. Mohl se však ještě dále utrhnout na stařenu, na kterou vložil ruku sám Boží syn, aby ji uzdravil? A mohla snad tchyně hubovat na zeťovu necitelnost, když ukázal, že mu na jejím životě přece jen záleží? Nedokázala sice soustavně krotit jazyk, ale z jejích litání vymizela ta pravá nefalšovaná pepná zloba. Vždyť dostane-li se člověku Boží pomoci a cítí-li se Bohu zavázán, nemůže už zůstat takový, jaký byl dříve, ale nutí ho to k tomu, aby žil jinak.

heda

Výsledky voleb do staršovsta

V neděli 23. listopadu se konalo sborové shromáždění, na němž bylo voleno nové staršovstvo pro další funkční období (předcházejícímu staršovstvu vypršel mandát). Dále byl volbou potvrzen br. jáhen Nekvasil kazatelem našeho sboru pro nové funkční období.

Sborového shromáždění se účastnilo 107 členů s hlasovacím právem (odevzdáno bylo 105 platných hlasovacích lístků) a volili šestnáctičlenné staršovstvo, přičemž polovina členů byla zvolena pro celé, šestileté, funkční období a druhá polovina pouze pro období tříleté. Nadále bude vždy po třech letech volena polovina starších pro celé funkční období. Náhradníci byli voleni pro tříleté období.

<i>Nově zvolení starší</i>	<i>Počet hlasů</i>	<i>Funkční í období (roky)</i>	<i>Náhradníci</i>		
<i>Daniel Heller</i>	<i>103</i>	<i>6</i>	<i>Härtelová Lydie</i>	<i>76</i>	<i>3</i>
<i>Martin Prudký</i>	<i>101</i>	<i>6</i>	<i>Štěpán P. Nadrchal</i>	<i>74</i>	<i>3</i>
<i>Petr Hejl</i>	<i>99</i>	<i>6</i>	<i>Ivan Prachenský</i>	<i>74</i>	<i>3</i>
<i>Mirjam Růžková</i>	<i>98</i>	<i>6</i>	<i>Konstantin</i>	<i>70</i>	<i>3</i>
<i>Jana Zichová</i>	<i>98</i>	<i>6</i>	<i>Androchowicz</i>		
<i>Jarmila Dvořáková</i>	<i>97</i>	<i>6</i>			
<i>Veronika Ratajová</i>	<i>97</i>	<i>6</i>			
<i>Karel Řežábek</i>	<i>92</i>	<i>6</i>			
<i>Luděk Jelínek</i>	<i>92</i>	<i>3</i>			
<i>Jan Veselý</i>	<i>90</i>	<i>3</i>			
<i>Jan Mašek</i>	<i>89</i>	<i>3</i>			
<i>Marta Petříčková</i>	<i>88</i>	<i>3</i>			
<i>Petr Ridzoň</i>	<i>87</i>	<i>3</i>			
<i>Pavel Prosek</i>	<i>86</i>	<i>3</i>			
<i>Miloš Calda</i>	<i>86</i>	<i>3</i>			
<i>Daniel Henych ml.</i>	<i>81</i>	<i>3</i>			

Na první shůzi staršovstva byli zvoleni:

Kurátor P. Prosek
Místokurátor D. Heller
Předseda staršovstva M. Prudký
Zapisovatelé J. Dvořáková, J. Veselý
Účetní J. Mašek
Hospodáři P. Hejl, D. Henych
Pokladník (nestanoven)

Kontaktní osoby pro sborové aktivity:

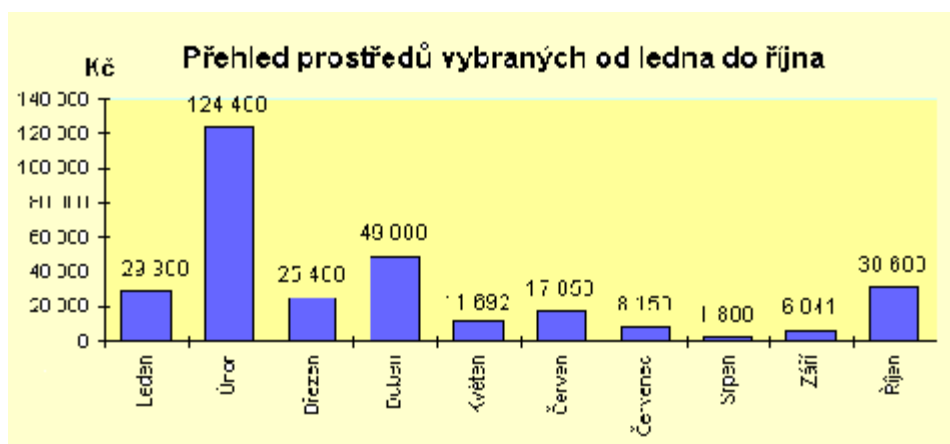
Nedělní škola V. Ratajová
Dorost L. Jelínek
Třicátníci P. Ridzoň
Střední generace M. Petříčková, M. Calda
Hudba a Naši pěvci L. Härtelová
Křesťanská služba E. Nadrchalová, M. Růžková
Sborový časopis Nadrchalovi, Ridzoňovi

Dary na stavební fond

Stále pokračuje sbírka na stavební fond a to i přesto, že jsme již zaplatili náklady na stavbu a přestavěné prostory slouží sboru – celkové náklady činily 5 147 130 Kč.

Na zaplacení jsme však využili půjčku 1 350 000 Kč z Jubilejního tolerančního daru, kterou musíme splácet, ročně po 270 00 Kč po dobu pěti let. První splátku, 100 000 Kč, jsme již odvedli, pro letošek tedy zbývá splatit 170 000 Kč.

Rádi bychom také do nových prostor pořídili nové zařízení, jak jsme již o tom psali v čísle 5/97 zpravodaje. Proto všem nejen děkujeme za vaši velkou obětavost, díky níž jsme mohli v požadovaných lhůtách stavbu zaplatit, ale současně prosíme o vaše další příspěvky na stavební fond.

Dary v srpnu: 100,- / 1 000,- / 500,- / 200,-

Dary v září: 500,- / 200,- / 500,- / 500,- / 3 641,- / 500,- / 200,-

Dary v říjnu: 10 000,- / 1 500,- / 1 600,- / 1 000,- / 300,- / 1 000,- / 2 000,- / 2 000,- / 500,- / 10 000,- / 200,- / 500,-

Celkem vybráno v období leden – říjen: 303 433,-

Oznámení

Od léta je nová adresa sboru: Praha 6 – Bubeneč, Wintrova 15; telefon zůstává stejný: 31 11 234

Zveme na setkání s pozvanými hosty Jiřím Černým a kardinálem M. Vlkem (viz rubrika *Třicátníci*).

Setkání je otevřeno pro všechny!!!

V týdně od 21. do 24. 5. 1998 budeme mít na návštěvě bratry a sestry z Rothenburgu o. d. T.

(asi 30 lidí). Věříme, že je možné ubytovat v rodinách.

Souterrain 11'99

Obsah:

- [Co nás čeká v listopadu](#)
  - [Listopad](#) (Daniel Heller)
  - [Listopad...](#) (rozhovor s Milošem Rejchrtem)
  - [Dopis bývalého kurátora](#) (Z. Stejskal)
  - [Kde se sborovému životu daří](#) (E. Burmann)
  - [Z tvé ruky...](#) (Fraysse / Rejchrt)
  - [Podzimní Chotěboř](#) (B. Kovářiková)
  - [Co viděla kostelní myš](#) (heda)
  - [Inzerce](#)
-

Co nás čeká v listopadu

Bohoslužby - neděle, 9.30 hod

7. 11.: A. Hudcová - rodinná neděle
14. 11.: P. Hudec
21. 11.: P. Hudec
28. 11. (1. adventní): P. Hudec, Večeře Páně

Biblické hodiny - čtvrtek v 18.30

- Děti**
- dětské bohoslužby: neděle 9.30
  - sboreček Svítá: neděle 9.00-9.30 a středa 17.15-18.00
  - náboženství v ZŠ Suchdol: pátek ve 13.00
  - náboženství ve sboru: mladší děti - čt 16.30,
starší děti - středa 16.30,
  - konfirmandi - pátek 18.00 čtrnáctidenně
  - výuka fléten: čt 15.45-16.30 (před náboženstvím)
  - flétnový soubor: neděle 10.30 (čas možno přizpůsobit)
  - výlet dětí: sobota 6. listopadu

Dorost a mládež - úterý v 19.00

Třicátníci - pondělí v 19.00 1. 11.: J. Petříček - *O Izraeli*

Střední generace - pondělí v 19.30 22. 11.: Petr Pokorný - *Nezávislé tradice o Ježíšovi*

Naši pěvci - středa v 18.00 zkouška každý týden ve středu (kromě 3. 11.)
- sobota 6. 11. v 19.00 zpívání pro Evang. theol. fakultu UK

Tance pro radost - úterý v 15.00 2. a 16. října

Klub poznávání a tvořivé harmonie

Přednáška Mgr. I. Kolaříkové *Pokusy o tvůrčí sebevyjádření*, plánovaná na středu 24. 11., bude možná přeložena o týden později, tj. na 1. 12. v 9.30. Sledujte ohlášky!!

Křesťanská služba 28. 11.: porada po bohoslužbách

Staršovstvo pondělí 8. 11. v 19.00

neděle 14. 11.: presbyterní konference v Benešově

Hudební nešpory neděle 7. 11. v 17.00: pěvecký sbor *Sponte sua*

Přednáška neděle 28. 11. v 17.30: Jan Čapek - *Ke 100. výročí narození prof. Říčana*

Listopad

Daniel Heller

"Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem Tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví." (Ex 20, 2)
"Kéž bychom byli zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme jídávali chléb do sytosti. Vždyť jste nás vyvedli na tuto poušť, jen abyste celé toto shromáždění umořili hladem." (Ex 16, 3)

"Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým." (Ga 5, 13).

"Jste svobodni, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží." (1. Pt 2, 16).

Tyto a mnohé další verše z Bible napadají nejen mne, ale jistě i mnohé z Vás, čtenářů Souterrainu, když přemýšlíme o těch deseti letech, které brzy uplynou od 17. listopadu 1989. V co jsme doufali? Co jsme si od prvních deseti let svobody slibovali? Byla naše očekávání nepřiměřená? Byli jsme prostě naivní? Selhala (a selhává) politická reprezentace nebo jsme selhali (a selháváme) my všichni? Je česká společnost nemocná? Uzdraví se? A kdy? A co církve?

Tyto a mnohé další otázky nás napadají možná denně, ale jejich naléhavost (přínejmenším pro nás, kdo považujeme listopadovou "sametovou revoluci" za jeden z nejdůležitějších přelomů v našich životech) v těchto dnech roste a jistě nepomine, až skončí listopadové oslavy.

Když se ohlížíme za těmi deseti lety a vyvarujeme se přitom černobílého myšlení, nemůžeme vidět jenom klady nebo jenom zápory. Nebylo by to spravedlivé a před nekritickým hodnocením deseti let svobody (nejen náboženské) bychom se měli mít na pozoru právě tak, jako před otrávenou skepsí, která v tomto životě už nic dobrého nečeká.

Hodnotících pojednání na téma "deset let poté" se jistě dočkáme nejenom v denním tisku.

Necítím se kompetentní shrnout těch deset let do krátkého textu, spíše se s Vámi chci rozdělit o pár myšlenek, respektive otázek, které mne trápí:

- Je opravdu prosperující ekonomika tím základem, ze kterého vyrůstá všechno ostatní, nebo jsou morálka, právo a řád podmínkou prosperity, skutečným základem hospodářského života společnosti? Léta jsme byli přesvědčováni o tom, že ve dvojici "základna - nadstavba" byla, je a bude určující ekonomická základna, zatímco duchovní kultura - tzv. nadstavba - je jakýsi

luxus, který může být a nemusí.

Není to všechno obráceně? Neplatí i v naší každodennosti "Hleďte nejprve království Boží a vše ostatní vám bude přidáno"?

- Musí být politika - správa věcí veřejných - tak pevně spojená s pýchou (u bratří katolíků jmenovanou na prvním místě v seznamu sedmi těžkých hříchů), jak to každodenně u mnoha našich zvolených zástupců vnímáme a jak to v takřka krystalicky čisté podobě vyjádřilo "nezapomenutelné" volební heslo "dokázali jsme, že to dokážeme"?

- Je to opravdu tak, že jsme si všechno představovali jako "procházku rů žovým sadem", měli nereálné aspirace a představy o dalším vývoji společnosti, a jsme-li dnes stále kritičtější, jsme nevděčníci?

- Nebo je to spíše tak, že se mnoha chybám s dalekosáhlými důsledky dalo zabránit, ale "nebyla politická vůle"? Nemají pravdu ti starší občané, kteří opakují, že se mělo programově navazovat na první republiku a například převzetí československého obchodního zákoníku ze třicátých let by bylo zabráněno obrovským škodám, nejen ekonomickým, ale zejména morálním?

- Je to možné, že jako jednotlivci i národ máme tak krátkou paměť, že by tolik z nás bylo schopno volit ve svobodných volbách politickou stranu, jejíž hříchy jsme dodnes nebyli schopni zvážit, a následky jejího panování možná přetrvávají "do třetího a čtvrtého pokolení"?

- I když si také myslím, že tzv. volební preference je třeba brát s rezervou, není hluboké zklamání a vzdorovitá reakce tak mnohých opravdu vážným varováním?

- Je charakteristické pro dnešní stav české společnosti, že v domě mecenáše Hlávky (nedocenené osobnosti našich moderních dějin), tohoto dobrodince chudých a nadaných studentů, je dnes nevěstinec?

- Co na to studenti, kteří "rozpoutali sametovou revoluci", co na to dnešní studenti, co na to duchovní elita národa, je-li jaká?

- Najde se u nás politik "z rodu krále Davida", který by byl schopen na tvrdou a pravdivou kritiku odpovědět ve stylu "Zhřešil jsem proti Hospodinu" (2. S 12, 13) nebo bych toho už chtěl opravdu příliš?

- Co by tomu všemu - "deset let poté" - řekl Tomáš G. Masaryk? Nezůstal by skromně u svého starého doporučení: "Možná by pro začátek stačilo, kdybyste opravdu zkusili nebát se a nekrást...."?

Byl jsem požádán o toto krátké zamyšlení "na poslední chvíli před redakční uzávěrkou" s tím, že záleží na mně, zda to stihnu, a "něco k desátému výročí" se v listopadovém čísle našeho sborového časopisu objeví. Píši tento text dnes večer "horkou jehlou" proto, že toto výročí a přemýšlení o něm považuji za důle žité.

A tak Vás na závěr prosím, abyste vzpomínali a nezapomínali, abyste "rozvažovali v srdci svém" těch deset uplynulých let, abyste přes všechna zklamání, na která máte právo, neztratili pocit vděčnosti za dar svobody, přes všechnu otrávenost z politiky a stavu a perspektiv národního hospodářství mysleli nejen na to, co všechno zkazili ti druzí (a že toho nebylo málo), ale co jsme my sami zůstali dlužni.

P. S. V té dnes a denně tolikrát právem proklínané televizi právě teď zpívá Honza Nedvěď známou písničku o tom, "že ztracená víra hrozny z vinic neposbírá". A tak nám všem přeji, abychom neztratili víru. Možná se dopracujeme i k vinobraní.

Listopad...

Rozhovor s Milošem Rejchrtem

Kulaté výročí nutí člověka k ohlédnutí... Je tomu už 10 let, co naše země prožila osudový zlom. Jak těchto deset uplynulých let vidí bývalý disident, topič, mluvčí Charty '77 a dejvický farář Miloš Rejchrt?

Kde - podle tvého názoru - jsme v uplynulém desetiletí udělali největší "boty", a co tě naopak pohladilo na duši?

Nedocenili jsme, jakou spoušť za sebou zanechali komunisté. Silnými slovy jsme sice tu a tam bolševikovi vyprášili kožich, ale vnitřně jsme nechtěli a nechceme připustit, že ten režim byl zločin, podlost a faleš od samého začátku do konce, že za těch čtyřicet let nadělal z lidí lenochy, lháře a zloděje.

Zlí duchové se v lidských srdcích zabydlovali celá desetiletí. Neměli jsme tudíž naivně očekávat, že jedním zacinkáním klíči se z veksláka stane bankéř, z prominentského synka hajzlíka nezávislý spravedlivý soudce, z utápnuté soušky učitelky skutečná učitelská autorita. Také jsme neměli dětinsky uvěřit pohádce o moudré, spravedlivé bytosti jménem trh, která svou neviditelnou rukou všechno urídí a dovede k prosperitě. Tu neviditelnou ruku přece hravě zkrotí silnější neviditelná ruka zločinu!

Největší chybou polistopadu byl zřejmě předsudek, zděněný ještě od marxistů, že ekonomika je základna a to ostatní, včetně práva, jen třešnička na dortě. Jaksi se zapomnělo, že i trh, právě aby fungoval, musí mít jasná pravidla, nekompromisního rychtáře a studenou šatlavu. Šizení, podvody a využívání děr v zákoně z trhu udělají peleš lotrovskou, kde se mafiáni dělí o kořist.

Skvělé bylo, že k předání moci došlo bez krveprolití a v obecně sdílené náladě gándhiovského nenásilí. Ochota k velkodušnosti a k odpuštění křivd jsou dobrými základními kameny pro stavbu demokracie a časem za ně budeme vděčnější než dnes.

Stále mne těší, když vidím, že si někdo svobody váží a náležitě jí užívá. Skvělé jsou některé nové a nově vedené školy, nové typy sociální práce a sociálních zařízení. Raduji se, že tento dobrý model využívání svobody nabízejí většinou křesťané, evangelíci v neposlední řadě.

A církev jako instituce, jak ta obstála?

Těší mne, že ke své církvi včetně její reprezentace mohu dnes být mnohem loajálnější než za komunistů. Některé jednotlivé kroky církve neschvaluji (např. rozhodnutí udělat z dejvického sboru ČCE nájemníka ve vlastní církvi, či znemožnit studentům farářství společné bydlení), na některé jsem hrdý (stanovisko církve k německo-české otázce). Celkově, myslím, nabrala církev dobrý kurs. Jsem rád, že svoboda evangelíkům svědčí.

Co bys přál křesťanské církvi do budoucna?

Aby vzhlížela do budoucna, žila z naděje a chuť k životu věčnému úspěšně šířila kolem sebe.

Použijme stylového závěru: "Miloši, končíme" - tedy pro dnešek s rozhovorem. Škoda. Moc děkujeme a těšíme se někdy na viděnou!

Dopis bývalého kurátora Dr. Z. Stejskala

Vážení a milí bratři a sestry z Dejvic, přijměte, prosím, upřímný pozdrav od starého Dejvičáka, který se r. 1921 narodil v Jiráskově ul. č. 8, tehdy v Praze XIX - Dejvice. Moje rodná ulice změnila několikrát jméno, což je v Praze přímo národní zvyk. Dnes se snad jmenuje Eliášova.

Vzhledem k tomu, že jsem již oslavil 78. narozeniny, předpokládám, že převážná většina z Vás se na mne nepamatuje. Mám radost, že sbor, jehož jsem byl asi 14 let kurátorem, s Boží pomocí žije a vzkvétá i dnes.

Rád bych vzpomenu na br. faráře Stanislava Čapka (nar. 1883), jehož misijní činností za pomoci několika věřících rodin vznikla v rámci salvátorského sboru kazatelská stanice Dejvice r. 1925. Bratr farář neúnavně kázal, přednášel a pastoroval. V dubnu 1936 mne u Salvátora konfirmoval. Jeho vztah k mládeži byl příslovečný, dlouho se tradovala jeho reakce na stížnost kteréhosi přísného bratra, že mládež po své schůzce pokračuje v diskusi v některé staroměstské hospůdce: "Líp, když mládež při pivu myslí na Pána Boha, než když někdo při kázání myslí na pivo."

Jindy se nás snažil poučit, že při pronásledování se pro Krista rozhodují jen lidé opravdoví, a ptal se nás: "Křesťané tenkrát se musili skrývat a často se octli ve vězení, často šli i na popravu. Nuže, jací to byli lidé?" A dočkal se odpovědi, že to byli dobrodruzi. On se dovedl spolu s námi od srdce zasmát, asi proto měl takové misijní úspěchy.

Za války měl v salvátorském chrámu velikonoční kázání, jak lid žádal propuštění Barabáše a nikoli Ježíše. "A dodnes si lidé volí za svého vůdce zločince a nikoli Ježíše!" Pak se divte, že mu úřady zakázaly kázat!

Je zajímavé, že r. 1965 se prvním farářem samostatného sboru Dejvice stal příbuzný Jan Čapek, vynikající pracovník mezi mládeží.

Já jsem se r. 1971 stal kurátorem po příkladném dlouholetém kurátorovi JUDr. indřichu Kynčlovi. Moje pozice po tak výborném pracovníkovi byla těžká a s vděčností vzpomínám na sborovou sestru Bohunku Fischerovou a také na její obětavou nástupkyni Mirjam Růžkovou, bez jejichž pomoci bych tento úkol nezvládl.

Vzpomínky přecházejí plynule do dnešního života. Končím pozdravem všem, kdo mne ještě znají; úmyslně nikoho nejmenuji, protože bych určitě někoho vynechal, a to nechci. Zdravím Vás všechny, starší i mladé, a děkuji Vám všem za Vaši věrnost i ochotu sloužit našemu Pánu.

Váš Dr. Zdeněk Stejskal,
Sídl. míru 796, 395 01 Pacov (sbor Moraveč)

P. S. V Pacově se kromě jiných narodil básník Antonín Sova a také moje maminka.

(Bratr doktor Stejskal sděluje, že jeho vnuk Jan Stejskal z Pacova, který začíná studovat v Praze na VŠ - viz Souterrain 10/99 - již podnájem získal.)

Kde se sborovému životu daří

Ernst Burmann (vyšlo v *Rothenburger Sonntagsblatt*, přel. *lih*)

Byla slunná podzimní neděle. Mnichov, pěší zóna, Neuhauserstraße. Ohromné shromáždění mladých lidí. Zvony zvonily. Lidé pomalu proudili do kostela sv. Michala. Chorvatská katolická mše, plný dům Boží, především mladí lidé.

Podzimní večer v Praze. Daniel Heller, ještě student theologie, je ordinován. Osm měsíců se má starat o český sbor na Ukrajině, o rolníky a jejich děti v několika vesnicích. Ti očekávají od tohoto čtyřicetiletého mladíka nejen bohoslužby, křty, sňatky a pohřby, ale také vyučování v jejich mateřském jazyce. -- Při pražských slavnostních bohoslužbách je nápadné, že jsou zde především mladí lidé.

Ráno na bohoslužbách v jiném pražském sboru: jednoduchý sklepní kostel, dobrá návštěva napříč všemi generacemi.

Příklady zdařilého sborového života nenajdeme samozřejmě jen v cizině nebo ve sborech cizinců. Například společná snídaně žen v Rothenburgu: dvě soboty v roce se setkává nejen dopoledne až 400 žen ke snídani, přednášce a sdílení. Další stovky, které nemohly dopoledne, přicházejí večer a zvou k tomu i své muže.

V jednom sboru na předměstí začíná mladý farářský pár s prací s mládeží: čtyři velké skupiny už několik let.

V Augsburgu dělají lidé kolem faráře Armina Salzmana jako čestnou funkci náboženské vysílání v televizi, půl hodiny týdně. Kdo ví, kolik času a peněz stojí půlhodina televizního vysílání, musí to ocenit. Skrze třicetiminutové portréty a krátké diskusní příspěvky se tam daří šířit nejen fakta, ale také radostné poselství.

Proti těmto příkladům zdařilého sborového života můžeme postavit spoustu opačných: sborový život skomírá. Nebo: nechodí žádní mladí. Nebo: počet studentů theologie silně poklesl.

Duch Boží působí, kde chce. Tak smíme doufat a modlit se, aby uvadlé sbory zase vzkvetly. I člověk třetího tisíciletí zůstane neklidný a bude hledat smysl, harmonii a přátele. Jak to řekl otec ordinovaného bohoslovce? Kdo věří, má přátele.

Poznámka redakce: Bývalý rothenburský farář E. Burmann, nyní dva roky na neplacené dovolené (v SRN je nedostatek míst pro duchovní), se v neděli 19. září zúčastnil bohoslužeb v Dejvicích, večer pak ordinace výše zmíněného bohoslovce u Martina ve zdi.

Z tvé ruky...

Nápěv: Claude Frayse / český text: Miloš Rejchrt

1. Z tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci vzít.

Ty líp nežli já víš, co mi prospívá, co přebývá a schází.

Z tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci vzít.

Ty líp než já víš, co vede k tobě blíž. Haleluja.

2. Stůj při mně, když se zdá, že krátí se den.

Ty líp nežli já víš, kdy se rozdnívá, kdy začít má tvé ráno.

Stůj při mně, když se zdá, že krátí se den.

A půjdu-li tmou, ty uchop ruku mou. Haleluja.

Podzimní Chotěboř 1999

Blažena Kovářiková

Nad městem na louce v lese stojí čtyři dlouhé přízemní dřevěné chaty; ve třech bydlíme, ve čtvrté je kuchyně a jídelna s dlouhými stoly, po každé straně lavice pro čtyři, výborně se o nás starali. U vchodu do jídelny visí zvonek, který nás sezvává v 8, 12 a 18 hodin ke stolu, v 9 a 19 ke krátké bohoslužbě, v 11 a 17 ke čtení, v půl třetí ke společné vycházce. Jinak jsme volní a vydáváme se k hájovně pozdravit kraj, k jezírkům, k labutím k rybníku pod zámkem, do městečka. Večery jsou věnovány promítání. Zajímavý večer "Doteky" navrhl br. farář Klobása, který nás vedl první týden. Několik účastníků projevilo, kdy v životě obzvlášť pocítili blízkost Boží. Druhý týden se střídali laičtí kazatelé.

V neděli, jako vy tady, jsme měli Sv. večeri Páně, přijel br. farář Mach. V sobotu odpoledne nás potěšil svým zpěvem seniorátní sbor. Z magnetofonu jsme naslouchali kázání dr. Lochmanna o svobodě. My opravdu žili v demokratické svobodě, kdy každý podle svých sil a možností přispěl k radostnému společenství.

Poslední večer byl kulturní i veselý zároveň. A pak se nás čtyřiasedmdesát loučilo s přáním "za rok zase?". A nakonec čtete příhodu, kterou hbitě sepsala naše básnířka Hana:

Slyšte, co se včera stalo,
co mne velmi vylekalo:
Chci jít na promítání,
když tu vidím znenadání
kohosi pod velkým stromem.
Spěchám pomoci mu honem.
Jdu blíž - cosi ve mně hrkne:
vždyť mě kráva div netrkne.
Chtělo se jí u nás pásti.
Obava mnou začla třásti.
Ale kráva též se lekla,
v okamžiku pryč utekla.
Bratři, sestry, v tu chvíli
mluvím za sestru Kamilku.
Hůř bylo v trapné chvíli
u dveří sestře Vlastičce,
která - když je otevřela -
hned před sebou krávu zřela.
Ani kbelík nevytila,
rychle v chodbě zpátky byla.
Na jídelnu za čas malý
vlastníci krav zaklepali:
prý krávu celý den honí
a teď večer jdou si pro ni.
S baterkou jim zapůjčenou
domů krávu zase ženou.
Je jak ovce ztracená,
již Kristus hledá, v lásce má.
Vrací se nalezena zas,
biblický obraz budí v nás.
Šťastně tedy, v krátkém čase
příhoda ta skončila se.

Co viděla kostelní myš (heda)

O někom, kdo si troufal, jen když byl sám

Hned po tom, co se myška nastěhovala do sakristie, začala se seznamovat s kostelem. Za dva dny ho proslídila od sklípku na mešní víno až po komoru se starými rozbitými lavicemi. Kostel byl veliký téměř jako nějaký zámek a droboučké myšce dělalo dobře pomyšlení, že je tu jedinou paní. To však trvalo jen několik dní.

V sobotu ráno se objevil v kostele člověk. Byl to maličký, hubeňoučkový muž v modré pracovní blůze a starých kalhotách. V rukou třimal kbelík s vodou a smeták, který byl větší než on sám. Byl to kostelník. Celé dopoledne přecházel po kostele, smýčil kouty, zametal mezi lavicemi a mokrým hadrem stíral dlažbu. Příští den měly totiž být sváteční bohoslužby, a proto si kostelník přál, aby bylo všechno čisté a aby nemohl nikdo hubovat, že se špatně uklízí. Však se asi v deset hodin přišel podívat do kostela i farář, aby zjistil, zda je všechno v pořádku. Myška pozorně sledovala oba muže z úkrytu v koutě.

Sotva kostelník zpozoroval faráře, změnil se v oddaného psíka. Začal kolem faráře rejdit, úslužně poklonkovat a co nejponíženěji naznačovat, jakou má radost, že se farář přišel laskavě na něho podívat. "Máte snad ještě nějaké zvláštní přání ohledně zítřka?" ptal se s očima pokorně sledujícíma velitelovu tvář. "Snad by neškodilo vyčistit zas jednou okna, bratře", odpověděl farář. "Však vám s nimi může pomoci vaše manželka. Ta přece dovede vzít za práci." - "Samozřejmě, samozřejmě", příkyvoval horlivě kostelník a tvářil se jako křepelák aportující hozený klacek.

Sotva však farář zmizel, stala se s kostelníkem zázračná změna. Po vrzavých schůdcích vystoupil na kazatelnu, ne však proto, aby na ní setřel prach. K myščině překvapení vypnul hrud', zhluboka nabral dech a začal silným hlasem něco hřímat, jako by si přál, aby ho bylo slyšet i před kostelními vraty. Přitom šermoval podivně rukama, občas zvedl pěstičku a rozhlížel se přísně po prázdných lavicích. Vůbec už nepřipomínal poslušného psíka, ale vypadal jako nesmlouvavý vojevůdce, který chce vyburcovat ospalé vojáky k bitvě.

Když na kostelních hodinách odbilo poledne, slezl malý Napoleon z kazatelny a odešel z kostela do svého domku. Asi za dvě hodiny se však znovu objevil, tentokrát se svou ženou. Tato ctihodná paní ho převyšovala o půldruhé hlavy a její rozložitá postava by nepochybně strhla každou běžnou váhu, kdyby se na ni postavila. Jestliže se dopoledne kostelník na kazatelně podobal vojevůdci, nemohlo být nyní pochybností, že velení převzala tahle majestátní matróna. Nejprve poslala pokorného mužíčka pro štafle a když se po nich vyšplhal k oknu, vzala do rukou hadr, namočila jej do kbelíku a podala mu jej nahoru. Mytí okna vodou byla ovšem jen ta snadnější část jejich spolupráce. V následujících chvílích převzal kostelník od manželky láhev z umělé hmoty a nový čistý hadr a pokoušel se vylestit tabulky podle jejích pokynů. To však nebylo vůbec snadné. "Nevidíš ty šmouhy tamhle nahoře? Jen se tam pořádně natáhni! A co ten flek dole u rámu? To tam chceš nechat? Snad si nemyslíš, že je to hotové? Jen zas vylez nahoru!" Vysokých kostelních oken bylo celkem šest a kostelník musel snést ještě spoustu hromobití, než jeho drahá polovice byla spokojená. Když ho tak myška viděla, jak poletuje po štaflích jako bělásek po řeřiše, začala chápat, proč si kostelník potřebuje aspoň jednou za čas dokázat na kazatelně, že něco znamená. *(Pokračování příště)*

Inzerce - nabídka

Sbor odprodá bílý radiátor KORADO VK 225 16, délka 160 cm, výška 50 cm, s termostatickým ventilem, přípoj vpravo dole, 2,5 roku starý, velmi zachovalý. Původní cena 5.000 Kč, nyní za 2.500 Kč.

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Kalichy a kalíšky... (P. Hudec)
- ✓ Noví presbyteři (1): D. Caldová
- ✓ Jak se dělá archiv (J. Hlavsa)
- ✓ kalendář na leden

Novoroční přání

*U Boha samého dochází má duše
pokoje, od něho přichází mi pomoc.*

Ž 62,2

Tři králové a anděl, který je ve snu potkává - to je scéna na reliéfu, který se nachází v románském kostele St. Lazare v Autunu v srdci Burgundska. Jsem vždycky znovu dojat, jak se umělci Gislebertovi ve 12. století podařilo vytesat do kamene tak subtilní scénu. V tvrdém kameni dokázal vytvořit jemné lidské i nebeské rysy, které přetrvaly staletí. Tři králové a anděl (v biblickém oddíle u Mt 2,1-12 o něm není řeč) jako symbol Boží blízkosti. Anděl je poslán od Boha ze světa nám nedostupného, a přece doprostřed naší skutečnosti. Spodní linie křídla je vedena od paže anděla dál až doprostřed obrazu, doprostřed našeho světa. Tam uprostřed se setkávají nebe a země. Tam je třeba soustředit pozornost, neboť jemně jako dech míří ukazováček anděla na malíček lidské ruky. Tak něžně, skoro nenápadně se dotýká Bůh lidí.

(pokračování uvnitř čísla)

CO OČEKÁVÁTE V NADCHÁZEJÍCÍM ROCE NEBO OD NADCHÁZEJÍCÍHO ROKU?

*Odpovídají devičtí duchovní pastýři
minulí i současní.*

Jan Čapek:

Ve víře doufám, a tedy očekávám, že Bůh ze svého bohatství, které v sobě skrývá Ježíš, i v nastávajícím roce bude - smiluje-li se - cestou Ducha svatého člověka, lidi obdarovávat. Je to možnost a pozvání pro nás, pro všechny lidi. Vždy je v jeho darech jakási novost a poznáváme je jen zčástky: moudrost, láska, spravedlnost, pravdivost, pokoj a radost a jiné.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 10. 12. 2009

◆ Podařilo se prodat všechny staré tonetky i pár novějších židlí (zatím na účet sboru přišlo 43 tisíc Kč). Do Stodůlek byla na základě usnesení staršovstva poskytnuta půjčka 58 tisíc Kč. Byl schválen návrh br. faráře, aby tato částka byla Stodůlkám poskytnuta jako dar (darovací smlouvou), neboť peníze získané prodejem starých židlí jsou určeny právě na Stodůlky.

◆ Nutno dokoupit podušky na židle – bude zajištěno do konce roku.

◆ Do konce roku je nutno zlikvidovat terasu – bylo učiněno včetně odvozu shnilého dřeva, zdravější kusy odvezou farářovi do Jilemnice.

◆ Volba kurátora byla provedena lístky, na které přítomní starší napsali své návrhy (Prosek, Heller, Susa). Jediný kandidát na kurátora, br. Prosek, byl pak opětně zvolen na další 3 roky (12 hlasů, 1 se zdržel). Kandidaturu na místokurátora přijali bři Susa, Mašek a Heller. Ve dvou kolech byl místokurátorem zvolen Jan Mašek.

◆ Staršovstvo se v předchozích letech usneslo, že uhradí některému z potřebných sborů personální fond v plné výši. Náš sbor však je letos s hospodařením ve schodku, proto do budoucna bude potřebí předchozí usnesení staršovstva znovu zvážit. Br. farář Hudec provedl průzkum potřebných sborů v Pražském seniorátu. Došly 2 žádosti, a to od sboru v Berouně (10 tisíc Kč) a sboru Sedlec – Prčice (16 250 Kč). Br. Mašek navrhl vyhovět žádosti sboru Beroun v plné výši, sboru Sedlec – Prčice ve výši 17 tisíc Kč a dalších 13 tisíc věnovat do Fondu solidarity Pražského seniorátu. Br. Hejl navrhl podpořit mimopražské sbory (např. na Vysocině). Br. Mašek pak ještě svůj návrh doplnil o ustanovení, že 30 tisíc, které letos na pomoc nevydáme, bude přesunuto na účel pomoci potřebným sborům v roce 2010 - takto doplněný návrh byl jednomyslně schválen.

◆ Br. farář se znovu vrátil ke způsobu vysluhování večere Páně. Vrátil se k formě vysluhování malými kalíšky, která byla na žádost některých členů sboru použita o 1. adventní neděli. Rozvinula se bohatá diskuse na toto téma. Většina přítomných se shodla na tom, že i když strach z nakažení virózou z kalichu je iracionální (neboť stejné nebezpečí hrozí při podávání chleba, ruky, při zpěvu a ve sborovém společenství vůbec), nemají nic proti tomu, aby se těm, kteří mají obavy, vyhovělo podáním malých kalíšků. O možnosti přijímání z kalíšků bylo hlasováno. Pro bylo 10, proti 2 a 2 se zdrželi.

◆ Středisko Diakonie Stodůlky: po hlasování o rozpočtu (9. 12.) jsou snad obavy o sociální sféru menší.

◆ Finanční a hospodářské věci: V lednu nutno prohovořit schodkové hospodaření sboru. - Jednat se synodní radou v souvislosti s nárůstem nájmu za sborové prostory a byt – možno jednat o „zvláštním režimu nájmu“ nebo přemýšlet o možnosti odkoupení části objektu do vlastnictví sboru Dejvice.

(zapsala Marta Petříčková - zkráceno)

KALICH I KALÍŠKY PŘI VEČEŘI PÁNĚ

Před první adventní nedělí jsme byli postaveni před otázkou, zda vysluhovat večeři Páně (VP). Chřipková epidemie se začala šířit, v nemocnicích se přijímala přísná opatření, několik lidí již na chřipku zemřelo. V pátek nám volalo několik sester a bratří ze sboru, zda by nebylo dobré umožnit přijímat víno z kalíšků těm, kteří mají obavy z nákazy. Rušit VP by byla škoda. Dotázali jsme se presbyterek a presbyterů. Většina se vyjádřila pro tuto možnost. A tak jsme první adventní neděli vysluhovali tímto způsobem. Bylo to kostrbaté, nedokonalé, rušivé, protože s tímto způsobem vysluhování nemáme žádnou zkušenost. Ze stovky lidí přijímalo patnáct z kalíšků. Na následné poradě staršovstva jsme se k této věci vrátili. V diskusi se ozývaly různé argumenty pro a proti. V podstatě se opakovala diskuse, která ve sboru proběhla před několika lety. Dva argumenty zaznívaly nejčastěji. Pitím z jednoho kalicha nejsem ohrožen více, než když si s nemocným podávám ruku nebo jsem s ním prostě v jedné místnosti. Z toho plyne závěr, že ten, kdo se cítí nemocen, by neměl chodit do společného shromáždění a k VP. Ale také bychom měli více věřit imunitě. Další argument proti kalíškům byl teologický. Při slavení VP je silně podtržena jednotu a jeden kalich jednotu komunikantů podtrhuje, zatímco kalíšky ji spíše oslabují. Argument pro kalíšky byl pastorační. Pokud se vyskytne ve sboru jen jeden, který touží přijímat VP plně a přitom má strach z nákazy (že by někoho nakazil, nebo že by se nakazil), pak je třeba mu vyjít vstříc. Ten strach může být iracionální, ale je tu a brání některým přistupovat k VP.

Nakonec došlo k hlasování a presbyteři se velkou většinou přiklonili k možnosti vysluhovat i kalíšky. Tak tomu tedy bude i o letošních Vánocích a o dalších nedělích, kdy bude vysluhována VP. Vždy půjde farář/ka s kalichem a vedle presbyter s kalíšky.

Zbývá dodat, co si myslím já. Hlasoval jsem pro kalíšky, ale nemám z této formy vysluhování zatím dobrý pocit. Mám rád vysluhování z jednoho kalicha. Nemám k tomu ani teologické ani zdravotní důvody. Jsem na to prostě zvyklý a je mi v tom dobře. Na vysluhování kalíšky nejsem zvyklý, a tak si s kalíšky nevím rady a jsem trochu nervózní. Jeden kalich také symbolizuje jednotu, zatímco kalíšky spíše budí dojem rozdělení – i když zase na druhou stranu, díky kalíškům můžeme být v jednom kruhu všichni. Možná si řeknete, že by farář měl mít nějaké jednoznačné řešení. Nu, já ho nemám. Ale jsem přesvědčen, že forma vysluhování není věcí podstatnou ani služebnou, ale případnou. Nejde o obranu konfese, ale o sborový konsensus. A v těchto věcech u mě rozhodují pastýřské ohledy na „slabší“. Buť by jeden jediný toužil po plném přijímání a nemohl z

nějakých důvodů přistupovat (jedna sestra se svěřila, že má již rok opary a že tedy nemohla přistupovat a chybělo jí to), pak jsou kalíšky na místě. A tak bych nás všechny chtěl poprosit, abychom byli k sobě vzájemně ohleduplní. Věřím, že si nakonec zvykne, vytěsníme rušivé momenty a pocity a budeme se moci plně soustředit na vlastní obsah VP, jímž je ujištění o odpuštění hříchů, jedinečná posila k následování Pána Ježíše Krista, v předjímce okoušení radosti z Božího království, sjednocení s naším Pánem i s bratřími a sestrami.

Petr Hudec

Novoroční přání

Pokračování z titulní strany

S takovou něhou, že jsme stále znovu v nebezpečí Boží dotek nezpozorovat. Kéž bychom cítili totéž jako ten král. V jemném doteku prožívá setkání s Bohem, procítá a otevírá oči. Levou rukou ukazuje anděl na hvězdu. Hvězdné paprsky nejsou stejnoměrné a strnulé, ale nepravidelné a tím živé. Anděl ukazuje na hvězdu, jako by chtěl říci: „Psst! Dejte pozor! Jako jste tenkrát následovali tuto hvězdu do Betléma, tak ji následujte vždy znovu. Jděte cestou, kterou vám vaše hvězda ukáže!“

Bylo by krásné, kdybychom jemná konkrétní Boží znamení v našem životě rozpoznávali a řídili se podle nich. Bylo by to dobré pro nás i pro svět.

Přál bych nám, abychom tyto okamžiky brali vážně, prožívali je a připouštěli si je tak, aby se nás dotýkaly. Ne vždycky hned všechno vědět a soudit a nahlas o tom mluvit, ale ztišit se a být vnímavý k dotekům, ať přicházejí od nějakého člověka nebo přímo od Pána Boha.

*H.-F. Reymann
(z němčiny
přeložila B. V.)*

CO OČEKÁVÁTE V NADCHÁZEJÍCÍM ROCE ...

Pokračování z titulní strany.

To vše máme přijímat a činit, dosvědčovat lidem a zvat je k těmto možnostem. Modlitba za nás a za lidi je především prosba o tyto a další statky v důvěře, že Bůh na lidi a v lidech chce působit. Na člověku ovšem záleží, co s těmi statky ve svých rozhodnutích udělá. Je možno je zase ztrácet a člověk může troskotat nebo i zabloudit. Nicméně díky těm dobrým možnostem odmítám pesimismus a chci vidět zítřek nadějně.

Očekávám, že navzdory různé netečnosti lidé více ocení hodnotu lidského vztahu, že manželé odhalí, že manželství je vzácný svazek a s léty může být stále bohatší a že navzdory odcizení dospělí prohloubí lásku ke svým i cizím dětem.

Očekávám, že faráři, sbory a církve budou kázat a jednat působivěji než dosud.

Očekávám, že medicína dospěje k dalším pokrokům v boji s nemocemi.

Očekávám odkrývání nových dobrých obzorů v literatuře, umění, divadle, filmu a hudbě a také poctivě zápolení našich sportovců.

Očekávám, že do vlády a parlamentu a do institucí budou u nás nastupovat lidé nezištní, velkorysí, vzdělaní, nikoli vypočítaví, ješitní a naivní a že ve světové politice se bude prosazovat více respektu mezi národy, rasami a náboženstvími a více ohleduplnosti

vůči chudým lidem.

Tyto dobré možnosti jsou a budou ohroženy nenávistí, neštěstím, nemocí, pohromou, terorem, válkou a smrtí. Platí však prosba „neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého“ a proto navzdory všem hrozbám smíme očekávat nové a dobré věci a také je činit, protože k takovému očekávání a činění přichází podnět odjinud, shůry, z Božího slova.....

Daniel Henych:

Na otázku, co můžeme očekávat od nadcházejícího roku, se nám pokoušejí poskytnout prognózy ekonomové, klimatologové, demografové a jiní odborníci i pochybní astrologové. Pro mne je důležité, co mohu očekávat od živých bytostí - tedy od lidí a od Boha.

Od lidí samých nečekám v nadcházejícím roce nic převratně nového, ať jde o mezinárodní pakt, o politiku, o církve. Snad jen od probuzených jednotlivců lze očekávat něco neobvyklého. Lidé jsou totiž v převážné většině soustředěni na vlastní zájmy.

Něco podstatně jiného, než je současný stav, mohu očekávat jedině od Boha (někdy i v podobě nenadálých zvrátů a dopuštění). Proto se snažím, pokud mi to dovoluje má nedověrná víra, ztotožnit se se žalmistou: "Moje očekávání se upíná na Tebe" (39, 8). Jen na Bohu např. závisí, budou-li se alespoň někteří lidé angažovat v dobrých snahách a přestanou se chovat pasivně.

Osobně se neodvažuji odhadovat

budoucnost. Zde zůstávám jen ve sféře přání. Tak třeba bych si přál, abych se dokázal v budoucnu méně zabývat svými pocity a abych si počínal moudřeji (1Kr 3, 12), což se mi prozatím moc nedařilo. A potom tu jsou všelijaká přání, týkající se rodiny, nevěřících v příbuzenstvu, týkající se sboru a dalších přátel, okolní společnosti, chátrajících mozkových buněk apod. To všechno ale mohu pouze předkládat vyšší moci: "Děj se vůle Páně!" (Sk 21, 14).

Miloš Rejchrt:

Svá očekávání zásadně nespojuji s takovými technikáliemi, jako je kalendář, tedy pokus nějak vyjádřit plynoucí čas pomocí čísel. Já si člením čas událostmi pro mne významnými. Určitě se mi něco mění v životě tím, že od 21. listopadu 2009 nejsem již náměstkem synodního seniora ČCE a mohl jsme toto veslo předat s důvěrou do rukou snad zdatnějších, než byly moje. Očekávám, že budu mít víc času na práci ve sboru, v psychiatrické léčebně a snad tu a tam i v Českém rozhlase. Očekávám, že náš zanedlouho dvouletý neodolatelný vnouček Eliáš všechny svoje nápady, názory, bolístky a hlavně humor, kterému se zatím nejvíc směje on sám, začne vyjadřovat vázanou řečí. Očekávám, že mé ženě Jitce bude po operaci, kterou prodělala, ještě lépe, než je teď. Očekávám, že milosrdenství Hospodinovo od nás neodstoupí, ať už je na konci letopočtu 09 nebo 10.

Miloslav Nekvasil:

Je to až k neuvěření: Na text 30. žalmu, 16. verš v překladu Kralických kázal před pětadesáti lety tehdejší ostravský farář: "Nebo na tě, Hospodine, očekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože můj." Já jsem si ten text zcela výjimečně pamatoval, možná také proto, že patřil k těm prvním, které jsem ve svém novém působišti slyšel. Nejspíše jsem byl pořádně zmaten prvními léty praxe, i novým, zcela odlišným prostředím. Postavil jsem si dokonce ten text jako životní heslo. Když se mi v novém městě moc nedařilo, musel jsem se vždycky ptát sám sebe, jestli opravdu očekávám na Hospodina. Ta otázka totiž důkladně prověří všechny ostatní. Očekáváme-li s opravdovou vírou, Hospodin určitě odpoví, tak je o tom přesvědčen překladatel žalmů Jiřík Strejc. V našem novém překladu po té odpovědi spíše toužíme: "Kéž bys odpověděl!" Tak to bývá v situacích, kdy nevíme kudy kam. Ale ten text také jasně orientuje, na koho je třeba čekat. - Musím se ovšem přiznat, že bych byl moc rád, kdybych v tomto roce patřil na jeho konci k těm, "kdo jsou při síle" - i když to není podstatné.

J. Batelka ten žalm zbásnil takto:

"Vždyť vím, že ty při mně stojíš, /
sám odpovíš, / v Tebe, Pane, doufám."

Abigail Hudcová:

Připadám si v hrozném kalupu, takže jsem vlastně za tu otázku vděčná, protože jsem nucena se trochu zastavit, zklidnit a uvažovat. Možná

bych si přála někdy menší kalup a mít víc času právě na to zastavení a přemítání. Takovým obdobím mi v loňském roce byl paradoxně společný pobyt se členy sboru v Alpách. Takový pobyt pro mě znamená být ve společenství, což mám hodně ráda, ale zároveň docela sama se sebou a s Bohem (v horách to pocítuji nějak intenzivněji než jindy a jinde). Proto se těším opět na společný týden. Přemýšlela jsem, proč, a došla k tomu, že je to vlastně jakýsi velký svátek, něco jako když Izraelci slavili svátek stánků. Protože každý si chce ten týden užít a většinou si její lidé nekazí zbytečnostmi – napětím, hádkami, dohadováním, kritizováním, ale jsou k sobě pozorní, ohleduplní a to svátek rozhodně je. To v běžném roce v tak rozmanitém společenství nezažijete ani o svátcích.

To druhé, co očekávám, je narození dalšího vnoučete. Trochu mám výčitky, protože si jako babička nyní připadám jako kdysi moje maminka, když byla jako farářka také od vnoučat daleko a její povolání jí nedovolovalo s vnoučaty trávit více času. Tak mám obavy, že děti vyrostou tak rychle jako moje děti a ani si jejich dětství, a tedy ani role babičky příliš neužijí. Ale dost nářků – spíše se musím učit být vděčná za všechny ty chvíle, kdy mi bude dopřáno být s nimi - a hlavně ty příležitosti nepromarnit a skutečně s nimi být.

A to třetí, co mě napadá. Před svátky jsem dostala e-mail od jedné neznámé paní ze Suchdola, od babičky 3 dětí, které chodí do ZŠ na náboženství.

Píše: „V našem rodě jsme sami ateisté, ale myslím si, že podobná výuka nikomu nemůže uškodit. V rodině se mi podařilo docílit, že do Vašich hodin začala postupně docházet naše vnoučata. Nevím, jak to děláte, ale tento kroužek mají naše děti hrozně rády, když se rozhoduje, na co budou chodit, tak náboženství (jak tomu říkáme) je naprosto jasné, u ostatních aktivit se smlouvá. Přeji Vám vše nejlepší v novém roce a ještě jednou Vám za Vaši práci děkuji.“ Tato slova mi dodala nový elán. Už přes 10 let si vždycky na konci každého dalšího školního roku říkám, že letos je to nejspíš naposledy, příští rok už se určitě žádné děti nepřihlásí, ale každý nový školní rok zakouším jakýsi „malý“ zázrak a děti se hlásí znovu. Letos (celkem 7 – z toho jen 1 holčička) to není ani jeden evangelík, většinou jde o děti z ateistických rodin. Nedělám s nimi nic extra, vyprávíme si biblické příběhy, loni starozákonní, letos o Pánu Ježíši. Jezdím tam ráda a jsem vděčná za nové netradiční chápání a rozkrývání některých biblických příběhů – z pohledu dětí nedotčených křesťanskou výchovou. A tak to je asi mé další přání či očekávání, aby tato skupinka „věrných“ ještě nějaký rok vydržela a v Dejvicích aby se našlo aspoň několik těch, kterým bude při volbě kroužků jasné, podobně jako dětem z ateistických rodin, čemu dají přednost.

Petr Hudec

Co očekáváte od nadcházejícího roku?

Neumím na tu otázku odpovědět, ale umím odpovědět, na co se těším a na co jsem moc zvědavý, a to je vlastně dost podobné.

V rovině privátní se těším a zároveň jsem moc zvědavý na příchod dalšího vnoučete. Eliška s Jonatanem očekávají dalšího potomka, snad vše dobře dopadne. Jsem také moc zvědavý, kam a na jaké sbory nastoupí Jonatan a Debora – to by se mělo uskutečnit příští rok – a doufám, že se neodstěhují někam daleko. Dále si pohrávám s myšlenkou, že si konečně vyberu tříměsíční studijní volno. Už vím, čím tento čas naplnit a těším se na to.

V rovině mé vlastní sborové práce se chci intenzivněji věnovat budování sboru. Skončil jsem s prací v seniorátu, a tak budu mít více času pro sbor. A jsem zvědavý, co to všechno přinese. Ono je tomu tak, že když se něčemu začnete více věnovat, otevřou se před vámi nové věci, nové výzvy. Tak na to jsem zvědavý.

A konečně je tu rovina, která přesahuje privátní i sborovou. Mám dvě vize, které bych chtěl v příštích letech uskutečnit. Myslím, že do oblasti našeho sboru, hlavně do vesnic na severním a severozápadním okraji Prahy, se přistěhovalo mnoho evangelíků z jiných částí. Někde tam jsou a my o nich nevíme a oni o nás. Do jejich domovského sboru je to daleko a jít do nového sboru znamená

překonat ostych i lenost. A tak jsou v jakémsi vzduchoprázdnu. Chtěl bych jim podat pomocnou ruku. Chci se pokusit o jakési plošné zviditelnění a prezentaci sboru v místním tisku, pomocí letáků – mám na mysli velmi vydařený leták s krátkými úvahami faráře J. Grubera - atd. Chtěl bych spolu s kolegy jiných církví využít možnosti o svátcích konat bohoslužby třeba na veřejných prostranstvích a i tak o sobě dát vědět – nejen té cílové skupině. Láká mě pokusit se civilně a prostě povědět lidem „z venku“, co věřím a co mě nese – najít k tomu příležitost i vhodná slova a vhodné obrazy. To je ten první projekt a jsem moc zvědavý, zda je to puzení z Ducha nebo je to hloupost. To se ukáže. A kdyby to bylo z Ducha, věřím, že do toho zapojím pár nadšenců ze sboru. A druhý projekt je Diakonie. Chci se daleko intenzivněji věnovat středisku a škole Diakonie ve Stodůlkách. Prokazovat lásku k bližním je nesmírná dřina. Kdo o tom jen tak zbožně mluví, neví vůbec, oč jde. Jde mi o to, aby naše středisko a škola nabízely ty nejkvalitnější služby a aby celá práce byla postavena na křesťanských ideálech. Víím přesně, co je k tomu potřebí, a chtěl bych to, co záleží na mně, postupně začít naplňovat. Je to ovšem běh na dlouhou trať.

Příštího roku se neděším, spíš jsem moc zvědavý a těším se.

NAUČIL JSEM SE NIC NEOČEKÁVAT

Dostávám moc pěkný časopis, který vydává Společnost pro duchovní hudbu. Psalterium se jmenuje. Nuže, v Psalteriu mě před časem oslovila jedna věta: Pavel Svoboda napsal, že za svého působení ve funkci regenschoriho u Panny Marie Sněžné se naučil nic neočekávat. Tedy, abychom správně rozuměli, neočekávat uznání, vděčnost a tak.... Člověk podvědomě možná trochu čeká, že za to, co dělá pro druhé, přijde nějaká pochvala, pohlazení, povzbuzení, zkrátka že si někdo všimne. A když to nepřichází, padne na něj třeba smutek a rozčarování.

"...naučil jsem se nic neočekávat..." Nemyslíte, že tahle věta má osvobozující účinek?

Lydie Härtelová

NOVÍ PRESBYTEŘI (1): DANIELA CALDOVÁ

V listopadu proběhly v našem sboru volby poloviny staršovstva. Někteří prebyteři byli zvoleni už poněkolikáté. Úplnými nováčky ve staršovstvu jsou tři: Daniela Caldová, Martin Volný a Eva Henychová. Všichni tři mají společnou ještě další věc: ani jeden z nich se nenarodil jako českobratrský evangelík.....

Sestro Caldová, ráda bych Vás trošku vyzpovídala. Můžete nám prozradit něco o svém dětství?

Moje dětství bylo poměrně idylické, přestože vlastně začalo v době nejtvršího komunistického útlu. Měla jsem starší sestru, tatínka i maminku, obě babičky a jednoho dědečka. Měla jsem možnost čerpat skrze tyto lidi mnoho poznání. Nikdo z nich mne nezatahoval do řečí o politice, přesto jsem ve vzduchu cítila atmosféru strachu, z útržků jejich řeči a chování poznala, že se děje něco, z čeho mají strach, a s čím nesouhlasí. Nedostatek poválečné doby, jako je přidělový systém, nedostatek dětského oblečení jsem sice vnímala, ale neznala jsem nic jiného.

Jako dítě jsem si brala ze života, co se líbilo mně, a co mne zajímalo. Měla jsem poměrně velkou volnost, kterou jsem hojně využívala k vlastnímu poznávání, dnes si myslím, že mi chyběl někdo, s kým bych o tom mohla více mluvit. Hlavně, když jsem již dospívala.

Jaká byla vaše cesta k víře?

Byla jsem pokřtěna k katolickému kostele. Moje nejbližší rodina ale žila ateisticky. O to víc mne upoutal životní styl jedné pratety, která žila v domku s babičkou a dědou. Byla to silně věřící katolička. Chodila jsem za ní jako malé dítě ráda. Žila velmi skrovně, dodržovala všechny katolické zvyklosti, včetně pravidelných návštěv vzdáleného kostelíku. Viděla jsem ji modlit se, zapalovat hromničky, když

se blížila bouřka. Žila v naprosté a přirozené pokoře. Vždy mi dávala ochutnat to, co právě jedla, i když toho měla opravdu málo a bylo to skrovné. A já jsem začínala pátrat po tom, kdo z naší rodiny opravdu věří v Boha. Zjistila jsem, že tak úplný ateista není snad nikdo z nich. Později jsem se provdala do evangelické rodiny Caldů. Byla jsem ráda, když tehýně začala vodit naši dceru Julinku do nedělní školy. Já jsem nemohla chodit nikam, protože jsem měla doma těžce postiženého synka. Naprostý zlom pro mne nastal, když farář Henych pozval synka Štěpána do nedělní školy. Od té doby jsem začala chodit do sboru také, i s manželem.

A teď jste presbyterkou.....

Svoje zvolení do staršovstva sboru beru jako přijímání zodpovědnosti za chod sboru a vše, co s tím souvisí. Můj manžel byl řadu let členem staršovstva, a tak mám určité povědomí, co to obnáší. Jsem členkou sboru v Praze 6 přes dvacet let, osm let jsme docházeli do sboru v Modřanech, kde jsme v té době bydleli. Tam jsem začala působit v Křesťanské službě a zúčastnila se obnovování evangelické diakonie, která byla v šedesátých letech zakázána. Původně jsem pracovala 13 let jako sociální pracovnice ve škole pro nevidomé, od 90. roku jsem vedla jedno z prvních středisek Diakonie ČCE v Praze 10. V Diakonii ČCE jsem pak působila i v Praze 5 až do důchodu. Svoje zkušenosti ze sociální práce i manažerské práce v Diakonii jsem ochotna předat i při své činnosti ve staršovstvu, s ohledem na to, že sbor se podílí na vedení Střediska Diakone ČCE v Praze 5.

Přejeme vám hodně sil do této práce a děkujeme za rozhovor.

láh

RŮZNÉ

POZVÁNÍ

- 25. 1. - 29. 1. Farářský kurs na ETF UK, Černá 9, Praha 1
téma: Člověče, kde jsi?
- *Výstava Umění české reformace v Císařské konírně Pražského hradu trvá do 4. dubna. Otevřeno denně 10-18 h (31. 12. pouze do 16 h). Vstupné 140,- (plné), 90,- (snižené), 280,- (rodinné). mš*

PODĚKOVÁNÍ

Velké poděkování patří dosavadním redaktorům - manželům Hellerovým - a technickému redaktorovi Janu Petříčkovi, díky jejichž obětavé práci jsme na začátku každého měsíce mohli držet v ruce nové číslo Souterrainu.

JAK SE DĚLÁ ARCHIV?

Archivy jsou různé. V dávných dobách to byly hlavně písemné archivy a k tomu se postupem času přidávaly staré fotografie, pak zvukové nahrávky a později i filmy. Asi všichni jsme někdy hledali něco v archivu, nebo jsme měli možnost do archivu nahlédnout a dozvědět se tam, jak to tehdy všechno bylo, a žasnout, co všechno se z minula zachovalo. Před lety, protože se blížilo kulaté výročí založení našeho sboru, jsme s br. Markem Světlíkem chtěli spíše zjistit a také uspořádat fotografie z našeho sboru, které se zachovaly. Postupně nám i někteří další členové sboru zapůjčili nebo darovali snímky, které popisují život dejvického sboru. Tak mohl časem vzniknout elektronický archiv, kde jsme shromáždili dokumenty, které byly k dispozici. Archiv jsem rozdělil na 4 složky. Složka „dokumenty“ obsahuje tištěné listiny, zprávy, dopisy, programy apod. Ve složce „audio“ jsou uchovány nahrávky z rozhlasu, Našich pěvců, záznamy přednášek našich hostů aj. Složka „foto“ má mnoho dalších podsložek např. konfirmace, křty, svatby, výročí, Diakonie, interiéry, vánoční besídky, výlety, Naši pěvci, ze života sboru nebo z jiných sborů a další. Z těch nejstarších fotografií se stále obdivujeme těm černobílým, např. z alba br. Androchoviče, br. faráře Henycha, s. J. Jasné, Tůmových, br. J. Nadrchala a dalších. Složka „video“ zabírá asi nejvíce gigabajtů paměti a jsou v ní klipy a videa z různých akcí sboru (koncerty, výročí, vánoční hry dětí a mládeže, divadla, silvestrovská posezení, bienále).

Možná, že i vy máte svoje soukromé archivy, které byste mohli poskytnout svému sboru ke sdílení. Často je zapotřebí některé články v tisku oživit obrázkem - fotografií. Chceme také stále lepší webové stránky na internetu a i zde budeme dokumentovat život dejvického sboru. Kdo má zájem a možnost svým přispěním nebo zapůjčením fotografií či jiných dokumentů k naskenování spoluprvytvářet elektronický archiv, dejte toto k dispozici sboru, předejte to našim farářům nebo i přímo br. J. Hlavsovi. Fotografie a dokumenty mají také svoje skryté informace, které do nich vkládáme. Proto je důležitý také popis snímku, příp. dokumentu, s názvem, jmény osob, informací, kde kdy kdo snímek - dokument pořídil. Autor by se měl spolu s poskytnutím snímku vyjádřit, zda souhlasí s jeho eventuálním poskytnutím třetí straně (např. redakci časopisu Český bratr), nebo za jakých podmínek. Pro elektronickou komunikaci a zasilání obrázků v příloze slouží také již dříve zřízená adresa fotodejvice@evangnet.cz. Každý také může požádat o zapůjčení DVD s archivem, kde najde i manuály s instrukcemi, jak přidávat nebo zpracovávat nové dokumenty nebo je uložit do složky pojmenované „nezařazené“. Protože i archiv je třeba zálohovat, záloha se bude ukládat na přenosný hard disk s dostatečnou kapacitou.

Archivnictví má svůj vlastní studijní obor i na vysoké škole a kdo má k této profesi blízko, mohl by i poradit, jak to dělat správně. Za všechny podněty budu vděčný.

Jiří Hlavsa

Kalendář na leden 2010

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 1. Nový rok s VP 3. 1. 10. 1. 17. 1. 24. 1. 31. 1. 7. 2. s VP	A.Hudcová MUDr.Z.Susa P.Hudec P.Hudec A.Hudcová P.Hudec A.Hudcová
Bohoslužby Liboc	středa 6. 1. v 15:00	
Biblická hodina	čtvrtek 18:00	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 (ve sboru) pátek 13:30 (ZŠ Suchdol)
Konfirmandi	čtvrtek 17:00	
Mládež	úterý 19:30	
X-cátníci	čtvrtek 21. 1. v 19:30 - tentokrát viz Setkání s hostem	
Senioři	11. 1. v 15:00	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 4. a 18. 1. v 15:00	
Klub poznávání a tvořivé harmonie	středa 27. 1. v 9:30	
Setkání s hostem	čtvrtek 21. 1. v 19:30 RNDr. Václav Petříček: Napříč Ománem ke hrobu proroka Jóba	
Sbor Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťanská služba	10. 1. po bohoslužbách	
Stodůlky-zpívání	pátek v 9:30	
Staršovstvo	čtvrtek 14. 1. v 19:30	
Ekuména	pondělí 18. 1. Noc otevřených kostelů (hodina a program budou upřesněny)	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
 Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
 Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice
 tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz
 Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
 tel.: 224 314 897, e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Adventní anketa
- ✓ Nové tváře (5): J. Vojtková (APH)
- ✓ Hlavní role (nn)
- ✓ Vánoční štola (HH)
- ✓ Kalendář na prosinec

Já jsem dveře,

říká Ježíš v evangeliu podle Jana. Zní to zvláště, divně. Ostatní Ježíšovy výroky „já jsem“ jsou jaksí snadnější k pochopení: „Já jsem ten dobrý pastýř“ nebo „Já jsem ta cesta, pravda i život“. Ale: „Já jsem dveře“?

Celá ta věta zní: „Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude.“ (J 10, 9) Takto je to snad snazší k pochopení. Díky Ježíšovi, jeho prostřednictvím, skrze něj, můžeme nahlédnout do Boží budoucí skutečnosti. Tam už nebude bolest, nárek ani smrt (srov. Zj 21, 4). Už teď děláme k této Boží budoucí skutečnosti první kroky. Ježíš je dveřmi ke zcela jinému rozměru života.

(pokračování uvnitř čísla)

Advent,

čas příprav na příchod Mesiáše

Advent znamená příchod, je to období, které trvá čtyři týdny před Vánocemi. Církev toto období stanovila jako období duchovní přípravy na Vánoce. Dnešní doba rozumí adventu také jako přípravě, ale málokdo si na duchovní přípravu najde čas. Německá farářka Margot Käßmann nabízí jako pomoc k duchovnímu soustředění na každý den kratičkou úvahu. Vytvořila jakýsi adventní kalendář, ne však s čokoládkami, ale s 25 meditacemi, z nichž zde dvě uveřejňujeme. Kdo by měl o tento adventní kalendář s meditacemi zájem, bude k dispozici spolu s prosincovým Souterrainem, tedy 1. adventní neděli. V příštím roce plánujeme vydat tyto meditace knižně, doplněné kresbami klientů z ergoterapeutické dílny ve Stodůlkách.

P. Hudec

Z jednání staršovstva 11. listopadu 2010

(zkráceno)

Duchovenská činnost

* Co bylo - O instalacích a ordinaci a slibu dozorčí rady střediska Stodůlky (výnos prodeje výrobků dílny střediska

cca 5.000 Kč).

* Co bude - Bohoslužby v adventu a na konci roku (viz kalendář)

31. 12. v 17.00 silvestrovské posezení s úvodní pobožností; „Život jako Boží dar“: M. Nekvasil z pohledu umění (hudba), H. Volná: pohled z hlediska slova, Z. Susa: pohled na zdraví očima lékaře; humoristická vložka M. Volný + D. Heller

2. 1. (neděle) - novoroční bohoslužby s VP (hlasováním jednomyslně schváleno)

* Setkávání dětí: příprava na Vánoce (2x sobotní zkoušky), možná účast dětí z náboženství v Suchdole a konfirmandi

* Naši pěvci: vánoční koncert 17.12. a další plány (nahrávání pro BBC)

* Schůzky seniorů (M. Petříčková) Připravovaný program v prosinci - M. Calda o Americe, v lednu Adopce na dálku (Indie), únor - návštěva Bílkovy vily, březen - výstava K. Škréty

* Setkání s hostem (M. Študentová): P. Brod, redaktor BBC, lektor vzdělávacího centra Židovského muzea, moderuje Z. Susa

* Konvent 13. 11. v 9 hod. na Smíchově, volba nového seniorátního faráře na 1 rok (kandidát J. Bartošek)

* Setkání mládeže: schůzky pravidelně v minimálním počtu 10, s vedením mládeže pomáhá F. Ženatý (2x měsíčně); vánoční pobyt v Daňkovicích

* Setkávání konfirmandů: 4 účastníci, velmi dobrá atmosféra

Stavba. Informace o přípravě rekonstrukce sklepních prostor, smlouvy se synodní radou; dosud není stavební povolení. Na MČ Praha 6 bude podána žádost o posunutí termínu čerpání fin. prostředků

Středisko Diakonie Stodůlky. Vánoční slavnost ve stacionáři 17.12. v 15.00, ve škole 21. 12. v 16.00, zahajovací bohoslužby ve Stodůlkách 26. 11. asi v 15.00 (pravidelně 1x v měsíci)

- P. Hudec rozšířil pastorační práci na středu odpoledne

- další potřeby: žádost ředitele školy i stacionáře o rozšíření pastoračních hodin s klienty i rodiči, vytvořit okruh pastorů pro akutní pastorační práce, tvorba nástěnky s biblickými texty, vydání adventního kalendáře s biblickými texty postižené farářky z Lipska (překlad O. Macek), po doplnění kresbami klientů ze Stodůlek lze jednat o případném vydání

Finanční zpráva. Sběrka na Jubilejní toleranční dar: 3.252 Kč. Ostatní platby probíhají standardně.

Z došlé pošty:

- "Noc kostelů" bude 27. 5. 2011
- pravidla udělování medaile vděčnosti dobrovol. pracovníkům za práci v ČCE
- nabídka nákupu zlevněných kupónů jízdného ČD (bude předáno mládeži, která by mohla nabídku využít)
- nabídka: Evangelický kalendář na rok 2011, Na každý den na rok 2011

Různé:

Výlet do Paříže s vinohradským sborem (z našeho sboru Hudcovi + cca 4 členové), průvodce Matěj Cháb (zisk jde na zájmové kroužky dětem uprchlických rodin).

V Nuslích proběhl synod Leuenberského společenství. Téma Výchova k pevným vztahům (společenství kazatelny a stolu Páně), volba zástupců, účast cca 30 delegátů, předseda J. Křížová

Nedělní škola: učitelé z řad mládeže, doporučeno pomoci při výuce především s malými dětmi.

Advent, čas příprav na příchod Mesiáše

(dokončení z titulní strany)

Každý rok znovu a nově čekáme na Boží příchod – protože nám do tohoto světa narozené dítě otevřelo dveře k Bohu. Neukazuje mi, kudy z tohoto světa utéci, ale komu se svěřit, na koho se spolehnout – v tomto světě i v tom, který jednou přijde.

Je-li Ježíš dveřmi,

nenabízejí nám tyto dveře jen pohled na Boží věčnost. Ale skrze tyto dveře se také Bůh dívá na náš život a na náš svět.

V Božím světle získává náš život na zvláštním lesku, jeví se jinak než dřív. Nejsme jen někdo, jen někdy, nejsme beze smyslu, nejsme ztraceni. V těchto dveřích je zřetelné a jasné: Jsi chtěný, někdo o tobě nějak smýšlel, něco s tebou mýnil. Protože tě Bůh vidí, nejsi neviditelný, jsi vidět, jsi... To přece mění i můj pohled na mě samotného.

Jochen Klepper to pověděl podivuhodnými slovy:

„Ještě mnohá noc padne na lidskou bolest a na lidskou vinu. A přeci na každého svítí hvězda Boží laskavosti. Osvěcuje svým světlem. Nepřipustí už tmou. V Božím pohledu ti přichází záchrana a pomoc.“

Překlad Ondřej Macek

Co pro vás znamená advent?

Ptali jsme se členů našeho sboru.

Věra Tichá: Při té otázce se mi vybavuje vzpomínka z útlého dětství na malovaný adventní kalendář. Byl na něm obrázek domu, měl 24 oken a já se každý den těšila, že se dozvím, co se děje za tím kterým oknem, až nakonec v tom posledním otevřeném pokoji se slavily Vánoce kolem rozsvíceného stromku. Bylo to mnohem napínavější a smysluplnější, než nabízejí dětem dnešní adventní kalendáře bez nápadu, zato plné čokolády...

V dnešní době jako by začínal advent každým rokem dřív, soudě tak podle výzdoby a vánočního zboží, které se objevuje na pultech někdy už od poloviny října. Reklama útočí na naše smysly ze všech stran, hlasitě, agresivně, je těžké jí zcela uniknout. Daří se mi ale poměrně úspěšně ji ignorovat.

Pro mě je adventní čas už asi 20 let spojen s přípravou vánočního koncertu NP. Je to příjemné duchovní naladění, jedna velká píseň chvály.

A protože mám být Pánu Bohu zač vděčná, snažím se zpívat své halejuja co možná nečistěji.

Řekla bych, že kouzlo adventu a Vánoc pro mě časem vůbec neztratilo na síle, ba právě naopak, uvědomuji

si, že ta naděje, které se nám v narozeném Dítěti dostává, je tu i pro mě.

Kateřina Hejlová: Advent už třetí rok prožívám na jihu Francie. Vánoční atmosféra tu mezi kaktusy, olivovníky a svítícími palmami je úplně jiná než doma. Líbí se mi, že první adventní neděle představuje pro místní protestanty příležitost se setkat bez rozdílu církve a uspořádat tak společnou ekumenickou bohoslužbu. Je škoda, že jsou věřící - a zvláště evangelíci, kterých je tu tolik - většinou rozdělení a nedokáží najít společnou cestu.

Pro mě osobně je advent čas, kdy se těším. Těším se na vánoční prázdniny, kdy se vrátím zase domů. Těším se na sněh, cukroví i na silvestr s mládeží. Ale ze všeho nejvíce se těším na brášky a nemůžu se dočkat, až budeme jako rodina po dlouhé době zase spolu.

Kryštof Sýkora: Advent pro mě znamená akční seriál, zakončený happyendem. Dalo by se to s trochou s nadsázkou nazvat - "Boj o advent".

Každý rok je to podobné. Jelikož se ve firmě zabýváme dárkovými a reklamními předměty, bývá již v listopadu poměrně dost práce. V prosinci je již docela náročné slibovat, a natož plnit, předvánoční termíny.

"Boj o advent" však začíná někdy

jindy. Bývá to tak v polovině listopadu, počasí je již náležitě podzimní, listí již opadalo a zvlhlé od deště se povaluje po našem čerstvě vydlážděném chodníku. Tu moje žena přistoupí k oknu, pohlédne na tu scenerii a jakoby mimoděk pronese: "Ty perníčky se minulý rok moc povedly, vid', ale letos toho cukroví budeme péct méně, tak 5 druhů? Co myslíš?" Nebude trvat dlouho, a objeví se další předadventní posel. Ten nás navštěvuje prostřednictvím televizní obrazovky. Jeho poselství "Vánoce jsou tady, Coca-Colu si vychutnej!" nám bude znít v uších celý advent.

Advent se nám tak nějak změnil v období shonu, kterého samovolně přibývá, a pak ještě toho, který si na sebe sami vymyslíme. Naštěstí se tomu snažíme bránit. Kličkujeme mezi dánskými jedlemi, disko Barbie, a MP4 přehrávačem, odrážíme útoky Santa Clause a "Sponzora letošních Vánoc" s RPSN 22%. Nakonec se nám vždy povede najít nějaké zátiší s betlémem, koledami a bližními, kteří jsou na tom podobně. Tehdy přichází i čas ztišení, čas na přemýšlení o adventu a vánočním příběhu.

Když se celá rodina sejde u štedrovečerního stolu, zdá se, že kouzlo Vánoc zvítězilo. Je čas i na modlitbu a díky vzdání.

Nedlouho poté se obývací zaplní útržky vánočních papírů a stužkami z dárků... naše více či méně odrostlá "neviňátka" mají tváře plné radosti. Na Boží hod vánoční u kontejneru

budu přemýšlet, jak pro příští rok svou adventní taktiku vylepším.

Marta Študentová: „A babi, co to je advent?“ Máme teď velké období otázek. Ale tuto otázku jsem zatím ještě od své vnučky nedostala. Naopak jsem ji dostala od redakce Souterrainu, s dovětkem „pro tebe“.

Budu-li upřímná, tak pro mě v praxi advent znamená průvan na mém bankovním účtě, vymyšlení dárků, posílání přání známým i do zahraničí, soupisy a zajišťování jídla pro celou rodinu a případné návštěvy, plánování našich návštěv jinde, cukroví, fořr v práci... jen to velké gruntování dělám už na konci léta.

Jsem moc ráda, že zpívám v Pěvcích, protože nedělní bohoslužby a duchovní hudba jsou pro mne důležitými mezníky na mé duchovní cestě. Přes předvánoční stres, kterému se úplně nedokážu vyhnout, ale cítím v koutku duše naději, že Hospodin má se světem svůj plán, který mu nemůžeme zničit. To, co kdysi začalo o Vánocích v Betlémě a vyvrcholilo o Velikonocích na Golgotě, mi ji potvrzuje.

Víš, moje milá vnučko, nikdo nám nezaručí šťastný život ve zdraví a dostatku se všemi blízkými, o tom se ani v Bibli nepíše. Ale tu naději nám nikdo vzít nemůže.

Před vstupem do mužské lodi staronové synagogy je na zdi napsaný verš z knihy Kazatel: „Boha se boj a zachovávej jeho příkazy, neboť to je vše, co je člověk.“

Blažena Kovářiková: Advent znamená Ježíšův příchod, obecně to, co přijde. Člověk blížící se hnedle devadesátce se ohlíží na adventy, které předcházely. Přišla jsem na svět zároveň se sestrou Jiřinkou, jsme jednovaječná dvojčata. Do šesti let jsme bydleli v Plzni a na protějším chodníku líhal obrovský pes a my se vždy s láskou zabořily do jeho chlupů. Když jsme se pak do 1. třídy přestěhovali do Písku, rozvážel mlékař do domů mléko v bandaskách a jeho vozík táhl pes. S námi se stěhovala do Písku i babička Barbora a ta chodila v předvánočním čase na roráty. A maminka nás naučila v adventu dvě koledy - Dej Bůh štěstí a Nesem vám noviny - a tatínek je hrál na housličky. Před Vánocemi jsme také připravovaly ozdoby na stromeček. Hlavně jsme skládaly barevné řetězy, aby nakonec objaly celou tu krásu stromečku. Pro stromeček jsme s tatínkem chodily do obory na kraji města, tam to vonělo! S maminkou jsme zase pekly cukroví, spíše jen vykrajovaly a sázely na plech. Také jsme si mohly něco přát k Vánocům. S námi je vždy trávila teta Růženka. Když jsme dostaly první brusle, ochotně šla s námi na pivovarskou louku, kde bylo v zimě kluziště. Kolem krku jsme si připnuly také dárek, kočičky, kožešinový pruh s hlavičkou vpředu, a spojily jej ocáskem. Na kluzišti se dalo do mrholení, ale nám to nevadilo, jen kočičky to odnesly.

Když jsme po létech v mé rodině

zasedli k štědrovečerní večeři, podal mi můj muž bibli otevřenou na vánoční zvěsti, ztišili jsme se, naslouchali, pak jsme si k Vánocům popřáli. Došla jsem pro polévku, jinak se od stolu nesmělo vstávat. Duch Vánoc byl mezi námi.

Nenechme se připravit o kouzlo předvánočního času kvůli materiálním starostem a zvláště si v této době vycházejme vstříc.

Zdeněk Susa: Tyhle šedivé dny jsou nejméně příjemné období v roce. Ještě měsíc se budou dny zkracovat, bude přibývat mlhy a tmy. Už léta to známe, a přece to působí znovu. Až se slunovratem se jakoby vracení síly, začíná nový život. Za našich pohanských předků byl slunovrat velký svátek. Křesťanská církev staré slunovratové zvyky přeznačila – křesťané si začali blízko slunovratu připomínat narození Ježíše Krista, vymysleli Vánoce. Určili měsíc a den jeho narození jako jakési podobenství. V čase, kdy se všichni radují z příchodu nového slunečního roku, z nového cyklu života, je dobré si připomenout toho, který přišel, aby všechno učinil novým – nebo alespoň k tomu novému otevřel cestu...

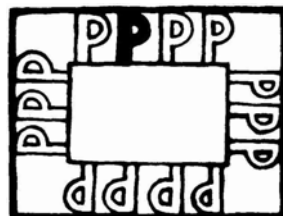

Tomu šedivému času před slunovratem se začalo říkat advent. Adventem začíná – kupodivu – církevní rok. Ne narozením Ježíše, ale

už tím těšením se na ně. Ještě nic nevidíme, nic očitého se neděje, ale už se radujeme. Kolem se zkracují šedé dny a beznaděj se stupňuje. Advent do toho říká: Nebojte se! Nezůstanete ve tmě; to, co dnes prožíváte a je všelijaké, se nebude zhoršovat až do

konce. Dojde k obratu, i když to kolem sebe nepozorujeme, i když to – rozumem vzato – nemůžeme očekávat. Advent je naděje. Dar připravený pro všechny. Je to nabídka, kterou můžeme, smíme přijmout.

Nové tváře 5: Jana Vojtková

Kdo je Jana Vojtková? Před několika lety se začala objevovat v našem sboru nenápadná drobná blondýnka, následně přišla její žádost o vstup do sboru, dále křest syna Františka, na X-cátňiky si s manželem připravili pořad o cestě po Kambodži a Vietnamu, ale jak se ve sboru pohybuje spousta lidí, je stále pro většinu „novou tvář“. Rozhovor v Souterrainu je takovou příležitostí se ostatním představit a tím se k nim i přiblížit.

Mohla bys něco povědět o sobě, odkud jsi přišla do Prahy, jakou máš profesi, kde bydlíš...?

Pocházím z Pržna, malé valašské dědiny mezi Valašským Meziříčím a Vsetínem. Vyrostla jsem v tradiční evangelické rodině, tak se rozumí samo sebou, že jsem jako malá chodila do nedělní školy, následně do mládeže. Zvláště mládež pro mě dost znamenala. Byli jsme poměrně silná skupina. Trávili jsme spolu nejen páteční večery, ale jezdili společně na chalupy, na čundry, učili v nedělce, uspořádali jsme několik evangelických bálů a jiných akcí pro mládež. Vydrželi jsme hodiny

diskutovat a věřím, že nejen mě formovaly názory tehdejšího prženského faráře Martina T. Zikmunda. Jsem velice ráda, že jsem s většinou „mládežníků“ stále v kontaktu, byť žijeme každý někde jinde. Do Prahy jsem přišla v roce 1998 jako studentka Pedagogické fakulty v oboru matematika – němčina pro 2. stupeň ZŠ a SŠ. Jsem tedy vystudovaná učitelka. Na běžné škole jsem ale zatím neučila: před

nástupem na mateřskou jsem se živila jako lektorka němčiny v různých jazykových školách. Mými žáky byli vesměs dospělí. Možná se k dětem a matematice dostanu časem.

Ještě během studií jsem se seznámila se svým mužem Milanem a vyměnila vysokoškolskou kolej za útulný byt na Suchdole, kde bydlíme doteď. Společně jsme podnikli několik větších i menších cest, z nichž ta nejdelší – 10timesiční v r. 2007 - byla po Novém Zélandu a Jihovýchodní Asii.

Co je teď pro tebe dominantní?

Teď, čerstvě po návratu z porodnice s malou Štěpánkou, máme jiné priority. Snažíme se našemu téměř dvouletému Františkovi usnadnit fakt, že už není jediné dítě v rodině. Snad brzy pochopí, že musíme naši pozornost věnovat i jeho sestřičce. Bohužel nemůžeme počítat s pomocí prarodičů žijících na Moravě, přesto věříme, že celou situaci zvládneme bez úhony. Často myslím na to, jak je důležité nezapomenout v neustálém kolotoči péče o děti a domácnost na křehké manželské pouto a neztratit jeden druhého pod tíhou rodičovských povinností. Velkou vzpruhou jsou mi - teď už bohužel pouze občasné - návštěvy bohoslužeb. Jako studentka jsem po nedělích obrážela několik sborů, až jsem nakonec zjistila, že se mi nejvíc líbí v tom, co mám nejbližší. Před narozením syna jsem už nemusela váhat s přestupem z domovského Pržna: víc doma se cítím v Dejvicích. Ráda s sebou vodím našeho Františka (brzy snad donesu ukázat i Štěpánku), a jsem vděčna dejvickému sboru, jak srdečně malé děti přijímá. Těším se, až Franta za čas přejde do nedělký.

Jsi nyní dost uvázaná doma, máš dvě malé děti, do sboru v neděli nemůžeš docházet pravidelně. Máš nějaký nápad, co by sbor mohl za těchto okolností pro tebe (pro vás) dělat?

Velice bych uvítala, kdyby se texty kázání dostaly na webové stránky sboru. Mohla bych si je číst doma o nedělích, kdy se do kostela nedostanu, nebo si ještě jednou důkladně pročíst už slyšené. S malým dítětem na klíně není má koncentrace vždy stoprocentní, a taky mi pomalu začíná měknout mozek.

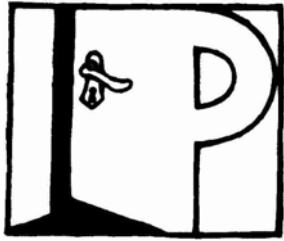
Ptali se Petr a Abigail Hudcovi

Co vy na to? (Ad Souterrain č. 11: "Vypůjčené" peníze)

Rozhodně bych ho nepochválila. Ale asi bych ani nešla na policii. Nevěřicně bych kroutila hlavou. A pak bych ho nechala mluvit, potřebovala bych vysvětlení, abych lépe porozuměla. Hlavně bych chtěla znát důvody, které ho k tomu vedly, prostě celý příběh. Včetně toho, chtěl-li ty peníze vrátit či se tak rozhodl až potom, co se se mnou skamarádil. Možná by mě to obohatilo o jednu životní zkušenost. A třeba bych si pak řekla, že možná platí, že když neokrádám, nebudu okradena.

JMuz

... POZVÁNÍ

V **neděli 19. 12.** ve 12 hodin po bohoslužbách **společný oběd** s programem.

V **úterý 21. 12.** v 16 hodin vánoční **besídka** v ZŠ speciální Diakonie Stodůlky.

Pátek 31. 12. v 17 hodin silvestrovské posezení s úvodní pobožností ve sboru.

Vánoční koncert Našich pěvců u Salvátora tentokrát *Chřibská mše a "Rybovka"*

Vánoční salvátorské koncerty Našich pěvců s orchestrem a sólisty se už staly tradicí.

Letos bychom vás rádi na takový koncert opět pozvali: koná se v pátek 17. prosince v 19.30, na program je unikátní Mše č. 2 F dur, zvaná "Chřibská", skladatele Carla Ferdinanda Pohla (1819-1887), jehož rod ze severočeské Chřibské pocházel. Znovuobjevenou mši natočili Naši pěvci pro Český rozhlas a vydali na CD (1999). - Ve druhé půlce uslyšíte známou Českou mši vánoční Jana Jakuba Ryby.

Spoluúčinkují sólisté L. Vernerová, R. Kábelová, O. Socha a I. Michl a komorní orchestr. Vstupné dobrovolné.

lih

Vánoční noc - setkání s Písmem a koledami na Suchdole

Letos 27. listopadu byl již podesáté zahájen Suchdolský betlém, několik set figurek vypálených z šamotové hlíny a umístěných na několika pískovcových a dubových kvádrech na náměstí. Od roku 2003 se tu začali scházet Suchdolští i na Štědrý večer, aby se pozdravili a společně zazpívali koledy, při čtení Písma, promluvě a modlitbě se přitom pravidelně střídají kazatelé z několika církví. Také letos 24. prosince od 22 hodin proběhne setkání za účasti faráře Petra Hudce, Pavla Zvolánka z Církve adventistů sedmého dne a Krysztofa Labeledže z římskokatolické farnosti sv. Matěje na Hanspaulce.

AH

Hlavní role

Vy neznáte Tolstého povídku „O ševci Matoušovi“? Tak to bylo takhle: Blížily se Vánoce a ovdovělý švec Matouš pracoval ve své suterenní dílničce. Když se podíval okénkem ven, uviděl tam postávat starého zimou roztřeseného podomka. A tu si vzpomněl, že právě ráno četl z Nového zákona Ježíšova slova: „Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ A tak pozval staříka k sobě na hrneček teplého čaje. Ještě téhož dne však Bůh přivedl k Matoušovým dveřím podomní prodavačku s malým zlodějíčkem a pak ještě chudou matku s děťátkem. I k nim projevil švec pohostinnost a tím ukázal, že správně porozuměl, co od nás očekává Ježíš.

Právě tuhle povídku zdramatizovala Pavlíkova maminka pro větší děti na vánoční besídku. „A nemohl bych hrát toho Matouše?“ pokoušel se navrhnout Pavlík. „To bys tedy nemohl!“ zklamala ho maminka farářka. „A proč ne?“ chtěl vědět odmítnutý zájemce o hlavní roli. Vždyť ve škole o něm paní učitelka vždycky tvrdila, že je takový komediant, co se rád předvádí. „No protože nemůžu přidělit hlavní úlohu svému vlastnímu dítěti. Když jsem byla malá, učil mne ve škole můj otec, tvůj dědeček, a ten mi vždycky schválně dal ze zpěvu dvojku, abych neměla samé a aby se nezdálo, že mám u něho protekci,“ odůvodnila své zamítnutí maminka. „Ne, Pavle, Matouše bude hrát Tonda.“ – „Tonda?“ ušklíbl se Pavlík. „Tonda vždycky všecko odemele jako kafemlejnec.“ – „Ale paměť má dobrou a dohlédneme na to, aby to říkal pomalu.“ – „To ale na mě už žádná pořádná role nezbude!“ otráveně konstatoval Pavlík. „To ne, ale rozhodla jsem se, že letos budeš dělat nápovědu – a nejen u starších dětí, ale i u mrňat. A nápověda je přece nejdůležitější ze všech,“ prohlásila diplomaticky maminka. „Já jsem vždycky celá nervózní, když musím děti rovnat před mikrofon a ještě sledovat text, a tak budu ráda, že mě od toho osvobodíš.“

No dobrá, Pavlík se ujal role nápovědy. Při zkouškách musel uznat, že Tonda jakožto švec Matouš se snaží. Občas měl Pavlík dokonce dojem, jako by mu Tonda kradl z hlavy myšlenky. Vždyť právě takhle by říkal tu větu i on - Pavlík - a úplně stejně jako Tonda by se asi díval okénkem. A s tím napovídáním to bylo docela náročné – aby napověděl v pravý čas a nenápadně. Po několika zkouškách zvládl z paměti celý vánoční program.

Nakonec to dopadlo tak jako v mnoha dřívějších letech. Ráno před vánoční slavností telefonovala udýchaná Tondova maminka: „Paní farářko, strašně mě to mrzí, ale Tonda nebude moct dneska účinkovat. Včera začal strašně kašlat a v noci dostal horečku. Snad by tu jeho úlohu mohl někdo přechíst. Nehněvejte se prosím!“ Paní farářka se nehněvala, ale co teď s hlavní rolí?

„Pavle, nic se nedá dělat, budeš hrát ševce Matouše. Ta ševcovská zástěra ti bude sice moc velká, ale staří lidi se přece scvrkávají a šaty na nich visí. A já budu dělat jako obvykle nápovědu.“

nn

Vánoční štola

Jak vznikl tento název?

Slovo pochází z němčiny. Starohornoněmecké *stollo*, středohornoněmecké *stolle* je kůl, sloup, podpěra, tedy krátká, tlustá dřevěná opěra.

V hornictví používali tyto krátké, silné podpěry při ražení a zpevňování vodorovných chodeb do skalnatého masivu a taková chodba se jmenovala potom štola (německy dnes *der Stollen*).

Přeneseně přešlo slovo do vánoční kuchyně. Koláče ve tvaru tlustých, krátkých kůlů pojmenovali štoly (německy *der Stollen* nebo i *die Stolle*). Navíc později se staly tyto štoly také symbolem za malého Krista jakožto dítě v peřince. Připomíná to nápadný podélný zářez na horní ploše. (Podobně se pečou o velikonočních beránci jako symbol Božího Beránka.)

Když dneska kupujeme německý *Christstollen*, nemá to být Kristova štola nebo štola znázorňující malého Krista. Za Vánoce se užívá dnes také výraz *Christfest* (svátek Kristův). *Christstollen* je tedy vánoční štola.

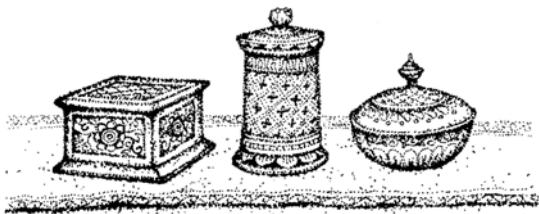
Hanuš Härtel st.

Recept na vánoční štoly:

1 kg polohrubé mouky, 70 g droždí, 2 dcl mléka, 200 g cukru, 400 g másla (nebo částečně dobrý margarín), 100 g loje (lze nahradit ztuženým tukem), trocha soli, 500 g rozinek, 100 g citronátu (kandované citr. kůry), 125 g sladkých mandlí, 50 g hořkých mandlí (lze nahradit vlašskými ořechy), citron. kůra, vanilkový cukr, rum k namazání ještě 250 g másla + cukr pudr

Rozinky přebrat a namočit v rumu, citronát nakrájet na kousky, mandle oloupat a rozsekat, lůj rozdrotit. Všechny součásti nechat několik hodin v teple. Připravit kvásek a zadělat těsto, přidat rozinky, citronát, mandle a citr. kůru, znovu dobře prohníst, nechat 1 až 2 hodiny vzejít. Udělat 2 podlouhlé bochánky, ostrým nožem naříznout ve středu čáru 1 cm hlubokou. Dát na tenký plech, 10 minut nechat dojít, péci cca 1 hodinu při střední teplotě (150 - 180 °C). Ještě horké potřít rozpuštěným máslem a posypat moučkovým cukrem. Uložit v alobalu v chladu (ne v ledničce), minimálně týden nechat uležet. Vydrží několik týdnů vláčné.

Autorkou ilustrací v tomto čísle je Madlena Prachenská

Kalendář na prosinec 2010

Bohoslužby ve sboru - neděle a svátky 9:30	5. 12. 2.adventní 12. 12. 3.adventní 19. 12. 4.adventní 25. 12. Hod Boží vánoční, VP 26. 12. Štěpána 2. 1.2010 Novoroční, VP 9. 1.2010	P. Hudec, zpívají Naši pěvci Hra mládeže (Šťastný princ) Dět. ván. slavnost (V. Dostál: Začalo to Zachariášem) P. Hudec / A. Hudcová P. Hudec A. Hudcová P. Hudec a slib poloviny staršovstva (Z. Skuhrová)
Biblická hodina	úterý 18:00 - základní biblické příběhy	
Děti	Nedělní škola: neděle 9:30 Náboženství: čtvrtek 16:30 pátek 13:30 ZŠ Suchdol	
Mládež a dorost x-cátníci	úterý 19:00 zkoušky divadla, silvestr v Daňkovicích čtvrtek 16. 12. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa 18:30; vánoční koncert u Salvátora pá 17.12. v 19:30	
Křesťanská služba	neděle 5. 12. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 1. 12. v 9:30 - M. Calda: V čem jsou Američané jiní	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 6. 12. a 20. 12. v 15:00	
Debatní klub seniorů	pondělí 13. 12. v 15:00 - Ježíšovo evangelium a co v něm není	
Setkání s hostem	až v lednu	
Staršovstvo	čtvrtek 9. 12. v 19:30	
Konfirmandi	čtvrtek 17:00	
Diakonie ve Stodůlkách	zpívání: ve škole - pátek 9:30 ve stacionáři - středa v 15:00	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800